

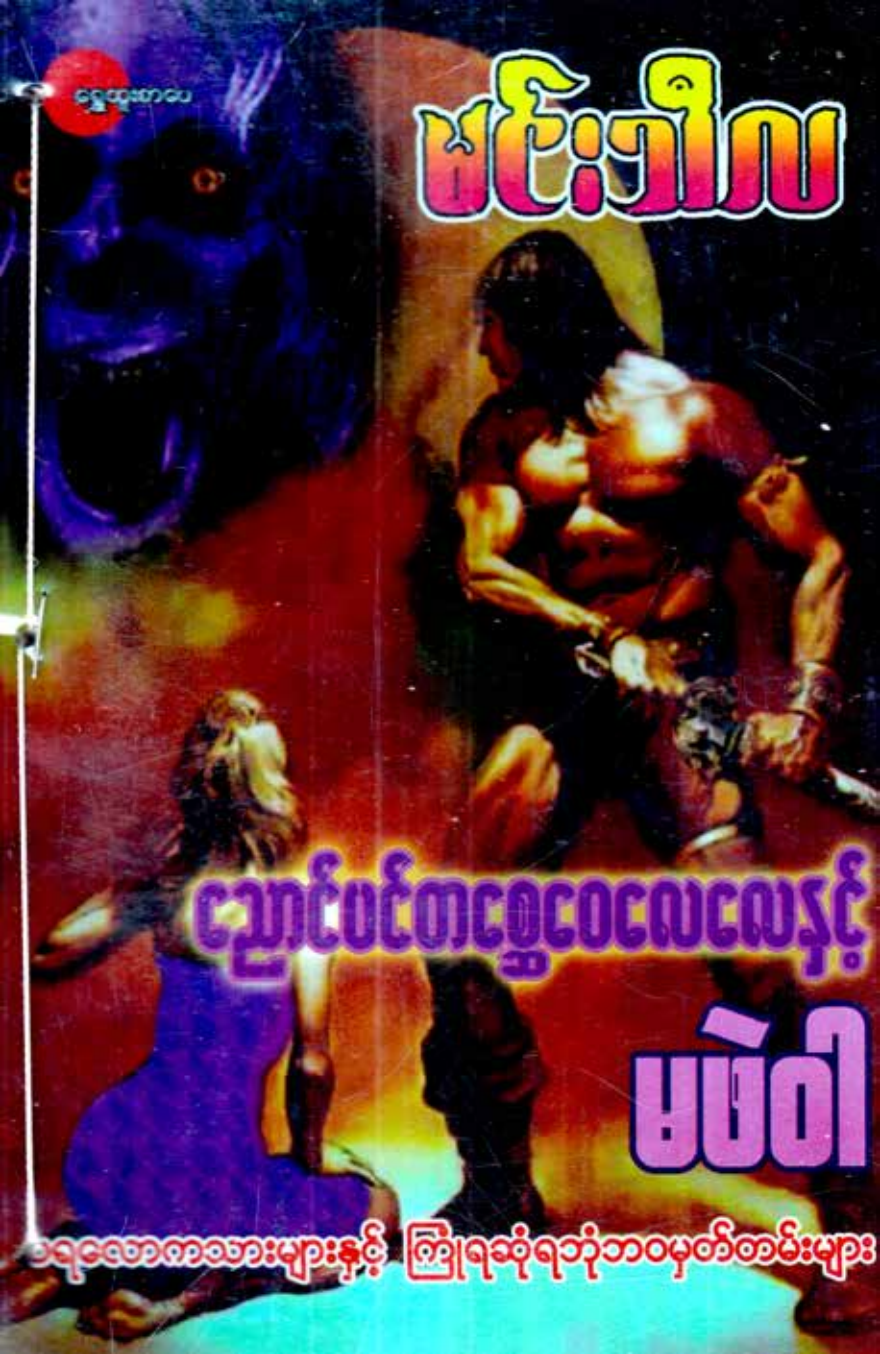
ရွှေထူးစာပေ

မင်းဘိလ

ညောင်ပင်တစ်စွဲဝေလေလေနှင့်

မပျံ့ပါ

ခရုလောကစားများနှင့် ကြိုးရခုံရခုံဘဝမှတ်တမ်းများ

ပုံနှိပ်ခြင်းမှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၉ - ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - () ကျပ်
- အစုံနှင့်အတွင်းဒီဇိုင်း - ကေ
- အတွင်းဖလင် - အေဇက်
- အစုံနှင့်အတွင်း ပုံနှိပ်တိုက် - အင်ကြင်းဗျိုင်ပုံနှိပ်တိုက်
ဦးအောင်မြင့်သိန်း (မြ ၀၀၀၇၈)
- အမှတ် (၅၃) မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ ရန်ဗြေ (၃) ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ကျော်ဝေ (ရွက်စိမ်းစာပေ)
(မြ ၀၀၀၄၃)၊ အမှတ်(၄၃/အေ)၊
၄-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
- ဖြန့်ချိရေး - ဧူထူးစာပေ၊ အမှတ်(၂၄)၊ ၃-လွှာ/
အေ၊ ဖျာပုံလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်။
- စုန်း - ၀၉-၂၅၀၅၁၄၀၅၊ ၀၉-၄၄၈၀၀၅၈၃၂

မာတိကာ

- ၁။ ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေ
- ၂။ သေဆုံးပြီးမှ တဖန်
- ၃။ သရဲဖမ်းတမ်းကစားရအောင်
- ၄။ မွေးသောသားများကို ပြန်စားသောပြိတ္တာ
- ၅။ မုန့်ကြော်လှူ၍ တမလွန်တွင်
- ၆။ မဖဲဝါ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး
- ၇။ သေဆုံးသူ၏ ဝိညာဉ်မှတစ်ဆင့်

မင်းသီလ ၁၂၂-၇၃
 ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေနှင့် မဖဲဝါ
 စာပေ(၁)ကြိမ်/ ၂၀၁၉
 စာ၊ ၁၅/၁၆ - စင်တီမီတာ
 ၁။ ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေနှင့် မဖဲဝါ

စာရေးသူ၏ အမှာ

စာရေးသူသည် ပရလောကနှင့် ဆက်နွယ်သော အဖြစ် အပျက်များကို ရေးသားတင်ဆက်ခဲ့သည်မှာ-

၁။ သံသယ သံသရာ မဖဲဝါ

၂။ ဝိညာဉ်များနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

၃။ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ မဖဲဝါ

၄။ ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေနှင့် မဖဲဝါ

တို့ကို ထုတ်ဝေတင်ဆက်ခဲ့ပြီး ဆက်လက်၍

၅။ မဖဲဝါနှင့် နာနာဘာဝပြဿနာများ

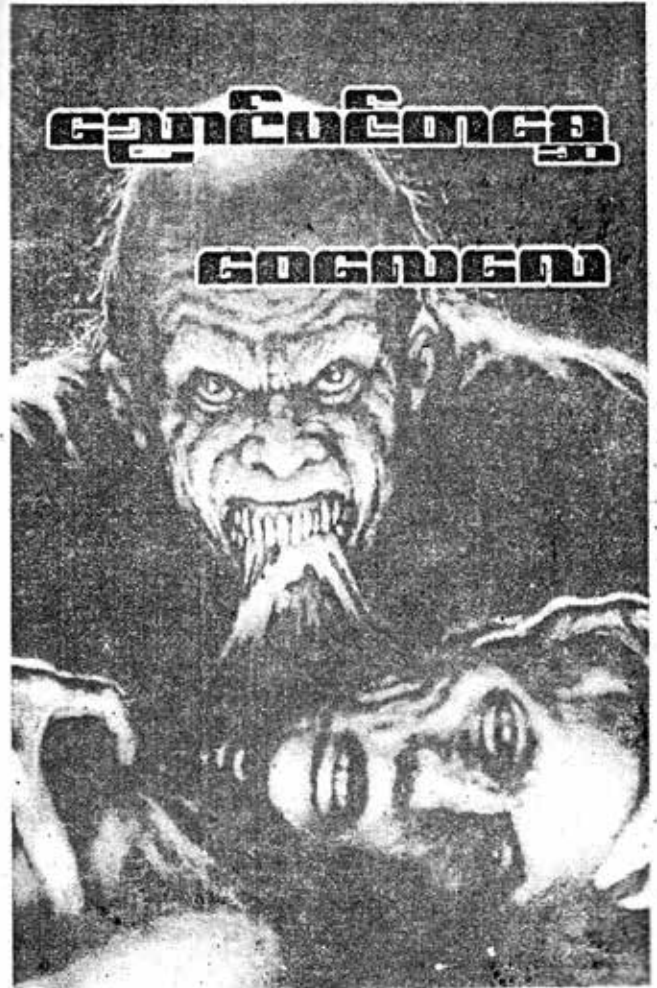
၆။ တမလွန်ဘဝမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် မဖဲဝါ တို့ကို

ဆက်လက်ဖြန့်ချိရန် အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

တစ်အုပ်ထက်တစ်အုပ် မဖဲဝါနှင့်ပတ်သက်သော စိတ်ဝင်စားစရာနှင့် ပရလောက ကြုံရဆုံရ ဘုံဘဝများကို ကြောက်မက်ဖွယ်ဦးစားမပေး၊ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ဇာတ်လမ်းခိုင်မာမှုကိုသာ ဦးစားပေး တင်ဆက်သွားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း.....

ကောင်းကျိုးလိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ

မင်းသီလ

ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေ

ညောင်ညိုရိပ်မှာ အပမ်းဖြေမယ်

- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ
နင်ဘယ်ကိုင်းမှာနေ၊
ညောင်ကိုင်းမှာနေ။
- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ
နင်ဘာရေသောက်၊
ညောင်ရေသောက်။
- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ
နင်ဘာသီးစား၊
ညောင်သီးစား။
- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ
နင့်ကိုမကြောက် ဒူးမထောက်၊
ငါတို့ရှေ့ကိုရောက်။

ကလေးများက သံပြိုင်ဟစ်ဆို၍ သရုပ်ဖော်ကစားနေ ကြသည်။ သူတို့ဟန်က ညောင်ပင်တစ္ဆေကို စိမ်ခေါ်နေသည့် အလား၊ ကလေးဆိုတော့လည်း အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ညောင်ညိုရိပ်တွင် ညောင်ပင်တစ္ဆေသံပြိုင်ဆို၍ ပြေးလွှားကစားနေကြသည်လေ။

“ဟဲ့...ကလေးတွေ ညောင်ပင်အောက်မှာ ဘာတွေဆို နေတာလဲ၊ ဒီပြင်ကစားနည်းမရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိပါတယ်အရီးလေးရဲ့၊ မထွေးလေးတို့၊ ထုပ်စည်းတိုး တို့၊ ကစားလို့ရပါတယ်”

“အေးပါဟယ်...ညောင်ပင်အောက်မှာ မလေးမခန့် မကစားကြ ပါနဲ့ကွယ်ရဲ့”

အရီးလေးဒေါ်ကြွေက ကစားနေကြသော ကလေးတစ်သိုက်ကို ဟန့်တားလိုက်သည်။ အရီးလေး၏ ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်က ညောင်ပင် အောက်မှာ စည်ကားလှသည်။ ရွာအဝင် ညောင်ပင်အောက်တွင် အရီးလေး ဒေါ်ကြွေ၏ ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်၊ အမကြီး မိတင်အေး၏ အကြော်ဆိုင်များ ရှိနေကြသည်။ ရွာအဝင် လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ ဆိုတော့ ခရီးသွားများ နားခိုလေ့ရှိသည်။ အရိပ်ကောင်း နေရာ ကောင်းတွင် အရီးလေးတို့ဆိုင်ဖွင့်သလို၊ ကလေးများ၏ ကစားကွင်း လည်းဖြစ်ပေသည်။ ညောင်ညိုရိပ်တွင် အပမ်းဖြေကြသည်ပေါ့။

“အရီးလေးရေ...ရခိုင်မုန့်တီအသုပ်တစ်ပွဲ အရည်တစ်ပွဲ”

“အရီးလေးမုန့်တီစားချင်လို့ ရွာကိုအရောက်ပြန်ခဲ့တာ”

“အေးပါ...အေးပါ...ဒီမှာကလေးတွေဆော့နေလို့ ပြော နေရတာပါ။ ပြင်ပေးပါ့မယ်”

အရီးလေးဒေါ်ကြွေသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖြတ်လတ်သည်။ သူ့စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး မုန့်တီပြင်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဘက်တွင် ရှိသော အကြော်ဆိုင်ကိုကြည့်တော့လည်း သူ့ဧည့်နှင့်သူ၊ အရီးလေးက စိတ်ကောင်းရှိသူဖြစ်တော့ သူ့ရောင်းရသလို၊ တစ်ခြားဆိုင်လည်း ရောင်းကောင်းစေချင်သည်လေ။

ထိုစဉ် ကစားနေသူများထံမှ ဆူညံသံများကြားရသည်။ ငြင်းခုံပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“နင်တို့ စည်းမခိုးနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး နင်ထမင်းရည်ပူလောင်နေတာ”

“မိနေတယ်လေ၊ ငါ့လက်နဲ့ပုတ်တာဘဲ”

“လက်နဲ့ပုတ်မိပေမယ့် စည်းနင်းမိတယ်လေ။ ဘယ်မိမလဲ”

“ငြင်းမနေနဲ့”

“ငြင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ”

ပါးစပ်မှ ငြင်းခုံရင်း လက်ပါလာကြသည်။ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ စလုံးမှာ လက်သွက်သူများဖြစ်၍ လူချင်းပူးလိုက်မိသည်။ ထိုးကြိတ် ကုတ်ဖဲ့ ကုန်ကြပြီ။

“ဟဲ့...ကလေးတွေ တော်တော့”

အမြင်မတော်သော အရီးလေးဒေါ်ကြွေ ဈေးရောင်းရာမှ လှမ်းတားသည်။ သူ့စကားက အုပ်စုထဲသို့ မဝင်၊ ကစားနေကြသူများမှာ အိမ်နီးချင်းမောင်နှမတွေသာဖြစ်သည်။ အရီးလေး ဒေါ်ကြွေ ငြိမ်မနေသာတော့။ ထင်းစတစ်စကိုကိုင်၊ ညောင်ညိုရိပ်အလွန်တွင်ရောက်နေသော ကလေးအုပ်စုထံ အပြေးသွားသည်။ အရွယ်က အိုနေပြီဆိုတော့ ခြေလှမ်းကမသွက်၊ စိတ်သာရှိသော်လည်း လူကချီနဲ့နေသည်။

“တော်ကြတော့..တော်ကြတော့”

အရီးလေးဒေါ်ကြွေ တုတ်တစ်ချောင်းမြှောက်ပြီး ကစားပွဲအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ရှိသမျှအားနဲ့ ကစားသည့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကြား ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေနေသည်။

“ဟယ်...အရီးလေးလဲသွားပြီ”

“ကလေးတွေ အရီးလေးကိုမကြလေ”

အမြင်မတော်သူများ ပြေးလာသည်။

အရီးလေးဒေါ်ကြောသည် နှစ်ဖက်လုံးနေသော ကလေးများ ကြားမှ မဟာနိဗ္ဗိတံ ညောင်ညိုပင်ရိပ်နားတွင် ခန္ဓာကိုယ်ထိမ်းနိုင်ဘဲ ပစ်လဲသွားသည်။

“အရီးလေး...အရီးလေး”

“သတိမေ့သွားတယ်ထင်တယ်”

“အရီးလေး...သတိရပြီလား”

အရီးလေးကို ကလေးသုံးယောက်က ပွေ့ထူထားသည်။ ပိန်ပိန် ပါးပါး အရီးလေးခန္ဓာကိုယ်က ကလေးတွေလက်ပေါ်တွင် သတိမေ့ နေသည်။ အချိန်က နေဝင်ရီတရောအချိန်၊ အမှောင်မရောက်မီ အလင်းကွယ်စပြုပြီ။

“ဟော...ဟော အရီးလေး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီ”

ကလေးတွေ ပွေ့ချီထားရာမှ အရီးလေးဒေါ်ကြော လူးလဲ ထလာ သည်။ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို သူ့သိဟန်မတူ။ နေဝင်ချိန် ဖြစ်သော် လည်း အပူပြင်းသောကာလဖြစ်တော့ အပူရှိန်ကမသေး။ အရီးလေး လှုပ်ရှားမှုတွင် အပူရှိန်ကြောင့် သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားသည် ထင်သည်။

“မိတင်အေးရေ...ငါ့ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး အိမ်လိုက်ပို့စမ်းဟယ်။ ငါနားမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အရီးလေး...ဟုတ်ကဲ့”

အရီးလေးဒေါ်ကြော၏ ရောင်းဝယ်ပစ္စည်းများကို တောင်း တစ်လုံးတွင်ထည့်၍ အကြော်သည် မိတင်အေးမှ သိမ်းဆည်းပြီး အရီးလေးဒေါ်ကြောအား ဦးဆောင်၍ အိမ်လိုက်ပို့သည်။

အရီးလေးဒေါ်ကြောမှာ မည်သူ့ကိုမှ စကားမဆို မျက်လုံးပြူး ကြောင်ကြောင်ဖြင့် မိတင်အေးနောက်မှ လိုက်လေသည်။ ကစား သော ကလေးများကလည်း အရီးလေးဒေါ်ကြောနောက်မှ ပြေးလိုက် လာကြသည်။

“အရီးလေး ဆိုင်သိမ်းလာပြီးလား”

ရွာလမ်းအဝင်တွင် နှုတ်ဆက်သူများကို အရီးလေးက ဟန်လှုပ် ၍ပင်နှုတ်မဆက်၊ ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် မိတင်အေးနောက်မှ သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“အမေ...ဆိုင်သိမ်းတာ စောလှချည့်လား”

“အရီးလေး...ညောင်ပင်အောက်မှာ ချော်လဲပြီး သတိမေ့ သွား လို့ဟေ့။ သတိပြန်ရတော့ ဆိုင်သိမ်းပေး အိမ်လိုက်ပို့ဆိုလို့ ငါဆဲ ဆိုင်သိမ်းပြီး လိုက်ပို့တာပဲ”

“ဒေါ်လေးငယ်ရေ... အရီးလေး မကြီးမငယ်နဲ့ ညောင်ပင် အောက်မှာချော်လဲပြီး သတိမေ့နေလို့ သားတို့ပွေ့ထားရတာမယ်”

“အေးပါကွယ်..ကျေးဇူးပါပဲ။ အမအေးရယ် ပစ္စည်းတွေ အိမ်ရှေ့မှာပဲ ချထားပေးပါ။ ကျွန်မသိမ်းလိုက်ပါမယ်”

အရီးဒေါ်ကြွေရဲ့ သမီးငယ်မှ ဆီးကြို၍သိမ်းဆည်းပေးသည်။ အရီးဒေါ်ကြွေသည် သူ့အိမ်ရာသို့ ဝင်သွားပြီး နေတော့သည်။

ညောင်ညိုပင်ရိပ်မှလူတစ်စု ရွာထဲပြန်ရောက်လာကြပြီ။

အရီးဒေါ်ကြွေ သတိမေ့ရာမှ သတိပြန်လည်၍ အံ့သြကြသည်။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ အိမ်ရာဝင်သွားသည့် အရီးဒေါ်ကြွေမှာ.....

ဇုတ်တစ္ဆေတကယ်ရှိသတဲ့လား

“အမေ..အမေ..ခေါ်လို မရတော့ပါလား၊ အစ်ကိုကြီးရေ လာပါအုံး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“အမေ့ကို ခေါ်လို မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညောင်ပင်အောက်မှာချော်လဲပြီး သတိမေ့နေသတဲ့။ သတိရ လို့ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုလို့ အမကြီးမိတင်အေးနဲ့ ကလေးတွေ လိုက်ဖို့

တာပဲ။ ရောက်ကတည်းက အခန်းထဲဝင်သွားလို့ အမေ အမောပြေ လှဲနေတယ်ထင်တာ”

“ညီမလေး ဝင်မကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်တာပေါ့။ အစ်မ ရေသောက်မလား၊ ထမင်းစား မလား မေးတော့ မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘူး။ ခုတစ်ခေါက် ထပ်မေးဖို့ ဝင်လာတော့ အသက်မရှိဘူးအစ်ကိုကြီး”

“ကဲ...ခေါင်းရင်းခြံက ဆေးဆရာပင့်ကြည့်ပါအုံးမယ်။ ကာလ သားခေါင်း ညွန့်ဟံလည်းရှိနေတယ်။ အရေးပေါ် လုပ်စရာရှိရင် သူ့ကိုတာဝန်ပေးလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့။ ငါ ဆရာသွားပင့် အုံးမယ်”

အရီးလေးဒေါ်ကြွေ၏ သားအကြီးမင်းစိန်မှ သူတို့ခြံခေါင်းရင်းရှိ ဆေးဆရာမင်းနေလကို သွားပင့်သည်။ မင်းနေလ ချက်ချင်းလိုက်ပါ လာပြီး လူနာကိုကြည့်တော့ အသက်မရှိတော့ အခြေအနေမေးပြီး အသက်မရှိတော့ကြောင့် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကြဖို့ စီစဉ်ကြရ တော့သည်။

တောရွာလေ့ဖြစ်တော့ အလောင်းကို အိမ်ခြံထဲမှာသာ ပြင်ကြ သည်။ အခြားဆွေမျိုးများ အရောက်ကို စောင့်၍ သုံးရက်၊ ငါးရက်၊ နှစ်ရက် ထားတတ်ကြသည်။ သားကြီးမင်းစိန်က ရပ်ကွက်လူကြီး များနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ခြံထဲမှာသုံးရက်ထားမည်ဟု ဆိုသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး ရပ်ရွာမှ အိမ်သားတွေကို လာရောက် နှစ်သိမ့် မေးမြန်သူများကို ထမင်းကျွေးအလှူ ပြုလုပ်ရန် ရှိပါသည်။ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးရေးကို သမီးဖြစ်သူမှ အစစအရာရာ အဆင် ပြေအောင် စီစဉ်ထားရတော့သည်။ လောလောဆယ် ကျေးရွာ အတွင်း အမဲပေါ်နေသဖြင့် အမဲသားပိဿာချိန်များစွာ ဝယ်၍ ချက်ပြုတ်၊ ကြော်လှော်ရန် စီစဉ်ရတော့သည်။

အလောင်းစင်ကို အိမ်ရှေ့ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဝါးဖြင့်စင်ထိုး၍ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ခြံဝင်ပေါက်နှင့် ဧည့်ခန်းဝန်းကျင်တွင် နေစရာ ထိုင်စရာများ စီစဉ်ပေးထားသည်။ ပြဿနာရှုပ်မည် စိုး၍ ဖဲခိုင်းတော့ ခွင့်မပြု။ လူငယ်တွေ ဖယ်တောက်ခုံများစီစဉ် ပေးထားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် အောက်လင်းဓာတ်မီးများဖြင့် ညဘက်လင်းထိန်အောင် ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

ပထမညတွင် ကျေးရွာအတွင်းမှာ လူအတော်စုံသည်။ ညောင်ပင်အောက်တွင် ကစားခဲ့ကြသော လူငယ်များလည်းပါသည်။ သူတို့က အရီးဒေါ်ကြွေ မှောက်ရက်လဲရာမှ သတိမေ့သွားသည်။ သတိပြန်ရတော့ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် အိမ်ပြန်သွားသည်။

အိမ်ရောက်အောင်ပြင်လာပြီးမှ အသက်ထွက်ရသည်။

အရီးဒေါ်ကြွေသေဆုံးပုံက ပြောစမှတ်တွင်သည်။

အပူရှိန်ပြင်းရသည့်အထဲ ညောင်ပင်အောက် မှောက်ရက် လဲစဉ်ကပင် သေပြီထင်သည်။ အပူရှိန် အိမ်အရောက်ပြန်လာ သည်။ အိမ်ရောက်မှ အသက်ထွက်ရပုံက အံ့ဩဖွယ်ရာ။

“ဟဲ့...ကလေးတွေ ပေါက်ကရမပြောကြနဲ့၊ မင်းတို့ကို အဖွား ဒေါ်ကြွေကို လာပြီးနှုတ်ဆက်လိမ့်အုံးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အဘွားကို မကြောက်ပါဘူးဗျာ”

မကြောက်ပါဘူးဟု ပြောဆိုသော်လည်း သူတို့ဖယ်တောက် ကစားရာနေရာသည် အလောင်းစင်နှင့် အဝေးဆုံး နေရာမှာဖြစ် သည်။ အလောင်းစင်အနီး အိမ်နံရံဘက်တွင် ခုံတန်းရှည်တစ်ခု ချလျက် သားကြီးမင်းစိန် နေရာယူထားသည်။ အလောင်း စင်ပြင်ရာ နေရာနှင့် မီးဖိုချောင်နေရာအကြားတွင်ဖြစ်သည်။

နှစ်နေရာစလုံးကို ကင်းစောင့်သလိုနေသည်။

အိပ်ပျော်တစ်ချက်၊ မပျော်တစ်ချက်နှင့် နိုးနိုးကြားကြား နေရ သည်။ မနက်လာမည့်ညည်သည်များအတွက် ဒယ်အိုးကြီးထဲတွင် အမဲနှပ်များချက်ပြီးပြီ။ မီးဖိုနားတွင်ထားလျက် ဟင်းအိုးကို ဂရုစိုက် ထားသည်။

သို့သော် မိုးလင်းတော့ ပြဿနာတက်ပြီ။

“အစ်ကိုကြီးရေ...ဟင်းအိုးထဲက အမဲနှပ်တွေ မရှိတော့ဘူး”

“ဟဲ့...ကစားတဲ့ကောင်တွေ ညဖက်ထစားကြသလား”

“ဟ...ငါ့ကိုယ်တိုင် မီးဖိုထိပ်မှာစောင့်အိပ်နေတာ။ ဘယ်သူမှမလာပါဘူး။ ခွေးဝင်ခွဲရင်လဲ ဟင်းအိုးဘေးတွေမှာ ပေပွနေမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့်...ဟင်းတစ်အိုးလုံး မရှိတော့ဘူးအစ်ကို”

“ကဲ...ဒီလိုဆို အမဲသားတွေပြုတ်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ အချိန်မှီ ပြန်ချက်လိုက်ပါဟာ”

“ချက်တာက နှိပါတယ်။ ပျောက်ပုံဆန်းလို့ပါ”

ဧည့်သည်ကျွေးရန် ချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်းများ အစရာမရအောင် ဖြစ်ရပြီ။ ရှိစေတော့..မနက်ဖြန်ညစောင့် ဖမ်းရမည်ဟု မင်းစိန်တွေးထားသည်။ ချက်ပြီးသားဟင်းတွေ အများကြီးကို ဘယ်သူတွေယူစားသလဲ။

အသက်ရှင်နေသူအစား ဖုတ်ဝင်၍စားသည်ကိုတော့ ကြားနေသည်။ ခုတော့ ကိုယ့်အမေမို့ မတွေးသင့်ပါ။ သေနေသူကို ဖုတ်ဝင်၍ စားလေရောသလား၊ အပုမှီခြင်းဆိုတာကို သတိရသွားသည်။

လူရှင်တွင်ဝင်သောဖုတ်၊

လူသေတွင်ဝင်သောဖုတ် ဘယ်လိုကွာခြားသလဲ။

ဘယ်လိုအချိန်တွေမှာ ဖုတ်ဝင်သလဲ။

မနက်ကျမှ ဆရာလေးမင်းနေလနှင့်လူကြီးတွေကို ပြောပြရမည်။ လောလောဆယ်တော့ ဖုတ်ဝင်စားသလား၊ လူဝင်စားသလား၊ ခွေးဝင်စားသလား။

မတွေးတတ်တော့ပြီ။

အလောင်းစင်ကိုကြည့်တော့ ခြေဟန်လက်ဟန်မပျက်။

အလောင်းစင်ပေါ်တိုင် အမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်

လွှမ်းထားသော စာပုဝါက မူလအတိုင်း၊

ပုံစံမျက် အရာမယွင်း၊

ခက်တော့ခက်ပြီ။

ဖုတ်တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရှိသလား။

ဒီလိုပဲ ဒုက္ခပေးတတ်သလားမသိ။

အလောင်းကောင်မှ ဟင်းတွေထစားခြင်း

မင်းစိန် သူ့ကိုယ်သူ မအိပ်ချင်အောင် သတိထားနေရသည်။

ဓရဇွေးကြမ်းနှင့် လက်ဘက်သုတ်စားပြီး ဆေးလိပ်သောက်၍ မှိန်းနေသည်။ သည်ည ဟင်းသူခိုးကိုဖမ်းရမည်။

သို့လော သို့လောအတွေးများ၍ သံသယဝင်နေ၍မဖြစ်။ အမှန် တရားကိုသိမှဖြစ်မည်။ မနေ့ညက သတိမထားမိ၍ အမဲနှပ် ဟင်းအိုး ပြောင်သွားခဲ့ရပြီလေ။

သည်တစ်ညတော့ အစအစအရာရာ သတိထားရသည်။ အိမ်ရှေ့မှာရှိနေသော ရွာထဲမှလူငယ်များ အုပ်စုလိုက် ထမသွားရန် ညီမငယ်က အိမ်အလုပ်လုပ်ရင်း သတိထားနေရသည်။ လူငယ် ဆိုတာလည်း ပြော၍မရ။ အပျော်သဘောနှင့် ဟင်းခိုးစားနိုင် သည်လေ။ သည်နေ့လည်း မနက်အတွက် ကြက်သားနှင့် အမဲသားနှစ် ဟင်းအိုးများက မီးဖိုထဲမှာ အသင့်ရှိနေပြီ။

မင်းစိန်ကတော့ ကြောတောင့်၍ ခုံတန်းရှည်မှာ ကြောလှဲ လိုက်သည်။ မျက်လုံးကိုတော့ သတိထားသည်။ မျက်လုံးမှေး၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။ မီးဖိုထဲက ဟင်းအိုးဆီကို သွားမည့်သူများ သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ရမှာလေ။ သတိထား၊ ဝါယမဖိုက်၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်၍ အကဲခတ်နေမိသည်။

အချိန်ကား ညသန်းကောင်ကျော်ပြီ။ ခြံထဲတွင် သစ်ပင်ရိပ် များကြောင့် လင်းတစ်ချို့ မှောင်တစ်သွယ် အလင်းရောင် မျှင်မျှင် လေးသာ တွေ့ကြရသည်။

ထိုစဉ်...

အရိုးဒေါ်ကြွေအလောင်းကြီး အလောင်းစင်ပေါ်မှ ထလာသည်။ လူသေကောင်နှင့်မတူ။ သာမန်လူသားတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ ထလာသလိုဖြစ်သည်။ မင်းစိန်သည် မျက်လုံးမှေး၍ အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်နေရာမှ အမေဖြစ်သူ အရိုးလေးဒေါ်ကြွေလှုပ်ရှားမှုကို အံ့ဩဖွယ်မြင်နေရတော့သည်။

အရိုးလေးဒေါ်ကြွေမှာ အလောင်းစင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး မီးဖို ချောင်ထဲသို့ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မင်းစိန်စဉ်းစားနေသည်။ အော်လိုက်ရမှာလား။ ပြေး၍ လက်ရ ဖမ်းဆီးရမည်လားမသိ။ ဆရာမင်းနေလတို့ကတော့ သည်ည စောင့်ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားမှုကိုမှတ်ပါဟုဆိုသည်။

အသက်ရှင်လျက်ကို ဖုတ်ဝင်သည်နှင့်
သေပြီးသူကိုဝင်သောဖုတ်ကို နှင်ထုတ်ရလွယ်သည်တဲ့။
ယခုတော့ သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း
အရိုးလေးဒေါ်ကြွေကို ဖုတ်ဝင်တာသေချာပြီ။

အရိုးလေးမှာ အပူပြင်းသောကာလတွင် ကလေးတွေကို ဆူပူရန် ပြေးအသွား မှောက်ရက်လဲပြီး သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ သတိလစ် ခြင်းမဟုတ် အသက်ပါပဲ့ခဲ့ချေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် နီးစပ်ရာညောင်ပင်မှ ဖုတ်တစ္ဆေ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေမဟုတ်။

လူသေကောင်ကို ဖုတ်ဝင်ခဲ့ချေပြီ။

မင်းစိန် အခြေအနေကြည့်ပြီး အိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

သူ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထိုင်ခုံရှည်မှာ အသံမျိုးစုံ မြည်သွားသည်။

ညဉ့်နက်ချိန်ဖြစ်၍ ထိုင်ခုံရှည်ယိုင်နဲ့ သော လှုပ်ရှားမှုက အသံထွက်လာသည်။ မင်းစိန်အံ့ဩလွန်း၍ အသံပင်မထွက်နိုင်၊ သူ့ဆီမှ

အသံထွက်လာသည်နှင့် မီးဖိုထဲမှ အရိုးလေးဒေါ်ကြွေ၏ အလောင်းကောင်က လေအဟုန်ဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

အလောင်းကောင်က အလောင်းစင်ပေါ်ပြန်ရောက်သွားပြီ။

စောစောက လှုပ်ရှားမှုရှိသည်ကို မည်သူမှမယုံနိုင်။

အလောင်းစင်ပေါ်တွင် ဇာပဝါခြုံလျက် အရိုးလေးဒေါ်ကြွေ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ငြိမ်သက်စွာ။ မင်းစိန် အလောင်းနားသို့ တိုးကပ်

သွားသည်။ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ အစားအသောက် စားသောက်ထားပုံမပေါ်။ နှုတ်ခမ်းတွင် ဆီရောင်ပင်မရှိ။

ပုံမပျက်ဖြစ်နေသော အလောင်းစင်ပေါ်မှ အမေ့ရဲ့အလောင်းကို ကြည့်နေရာမှ မီးဖိုထဲဝင်သွားတော့ ကြက်သားဟင်း အဖုံးဖွင့်၍

အထဲမှ ဟင်းများရှိမနေတော့။

ကြည့်စမ်း...အချိန်တိုတိုလေးအတွင်း

ကြက်သားဟင်းအိုးဖွင့်၍ စားပြီးသွားပြီ။

ပြီးတော့.. စားသောက်ထားဟန်မရှိသော နှုတ်ခမ်းစေ့၍

ငြိမ်သက်စွာရှိနေပြန်သည်။

“ညီမလေး...ညီမလေး”

“အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ မနက် ညဉ့်သည်ဖို့ ဟင်းတစ်မျိုးစီစဉ်ထားအုံး”

“ကြက်သားတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို...စားသွားတဲ့သူကို အစ်ကိုကြီးမြင်လိုက်တာပေါ့”

ညီမလေး၏အမေးကို မင်းစိန်မဖြေရက်တော့။ မဖြေချင်တော့။

တမလွန်မှ အမေ့အလောင်းကောင်က ထစားတယ်လို့ ပြောရက်ပါ့မလား။

“ကဲ...အချိန်မှီသေးတယ်။ တစ်ခုခုချက်ထားလိုက်”

“ငါးခြောက်နဲ့ ဘဲဥရှိပါသေးတယ်”

“အေး...မနက်ကျမှ ဆရာမင်းနေလနဲ့ ဘကြီးထွန်းမြင့်ကို

အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး စီစဉ်ရတော့မှာပဲ”

ခက်တော့လည်းခက်သည်။

ဟင်းသူခိုးကို လက်ရဖမ်းမယ်ဆိုတော့..
 အမေ့အလောင်းကို ကိုယ်တိုင်ဖမ်းရမှာလား။
 မီးဖိုထဲမှာ အမေ့အလောင်းကို ဖမ်းမိတယ်ပဲထားပါတော့
 အိမ်ရှေ့မှရှိနေကြသော ရပ်ရွာမှလူငယ်များ
 မည်သို့ပြောကြလေမလဲ။
 အမေကွယ်လွန်မှ မကြားဝံ့စရာတွေဖြစ်ပြီလား။
 ဘုရားတရားနဲ့ နေခဲ့တဲ့အမေ...
 သေပြီဆိုမှ ဖုတ်ကောင်အဝင်ခံရတယ်ဆိုတော့
 လက်ရှိတော့ မိမိလုပ်ရပ်ကို မှန်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။
 မင်းစိန်သည် အရီးလေးဒေါ်ကြော့အလောင်းစင်ကို ကြည့်လို့ မနက်
 စိစဉ်ရမည်များကို စိတ်စောနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဘူး
 သော်လည်း ဆရာမင်းနေလတို့ အဘထွန်းမြင့်တို့ကတော့ ပရ
 လောကသားများနှင့် ဆက်နွယ်မှုကို ဖြစ်တတ်သည့် သဘောကို
 သိနှင့်နေကြပြီ။ သည်ည အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပြီး မနက်ဖြန်
 အလောင်းမြေမချမှီ ဖုတ်ထုတ်ပေးမည်ဆိုကြသည်။
 လူသေကောင်မှာဝင်နေသော ဖုတ်တစ္ဆေကို
 ထုတ်ပယ်လိုက်လျှင် လူသေကောင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ
 မင်းစိန်အတွေးက စိတ်ရှုပ်နေပြီ။

ပရလောကသားများ၏ လှည့်စားချက်က လိုက်မမှီတော့
 တော်ပါသေးရဲ့ ပရလောကသားတို့ ဓလေ့ကိုသိမှီသော ဆရာ
 မင်းနေလလို့ အဘထွန်းမြင့်လို့ ဆေးဆရာများရှိပေလို့ပေါ့။
 နေနှင့်အုံးပေါ့ ဖုတ်ကောင်ရယ်

အလောင်းကောင်မှ ဖုတ်ကိုနှင့်ထုတ်ခြင်း

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပဲ ဆရာမင်းနေလ”
 “ကိုမင်းစိန် ခင်ဗျားသေသေချာချာမြင်လိုက်တယ်နော်”
 “စားတာတော့ မတွေ့လိုက်ဘူး၊ အလောင်းစင်ကနေ မီးဖိုထဲ
 ထသွားတာ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ပါတယ်”
 “ဟုတ်ပါပြီ မင်းစိန်ရယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ မင်း
 အမေကို ဖုတ်ဝင်နေတာ သေချာပါပြီ”
 “ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲအဘ”
 “စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ဆရာမင်းနေလတို့ ငါတို့ ကြံဖူး
 ပါတယ်။ သေတဲ့အလောင်းကို ဝင်နေတဲ့ဖုတ်က ထုတ်ရ လွယ်ပါ
 တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ပြီးမေးနေဖို့တောင် မလိုပါဘူး”

“ဘယ်လိုဆရာ၊ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ရတယ် ဟုတ်လား”

“ခက်ခဲရင်တော့ ဖုတ်ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး သူ့အဖြစ်ကို ဝန်ခံခိုင်းရတာပဲ။ အမိန့်တွေပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအဖြစ်က သည်လော့က်မလိုပါဘူး။ ဖြစ်စဉ်ကြည့်ရတာ အရိုးလေးက ညောင်ပင်အောက်မှာတင် အသက်ထွက်သွားတာ။ အဲဒါကို ညောင်ပင်မှာရှိတဲ့ ဖုတ်ကောင်စားဝင်ပြီး အခုလို လုပ်တာဖြစ်မယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုမင်းစိန်၊ ကျွန်တော်နဲ့အဘ အခုပဲ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာတို့ရယ်”

“လိုအပ်တဲ့ သိမ်ဝင်အပ်ရယ်၊ သိမ်ဝင်ပုတီးရယ်ကို ဆရာတော် ဆီက တောင်းလာခဲ့ပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဖုတ်ထုတ်လို့ ထွက်သွားတာနဲ့ အလောင်းကောင်က အပုပ်နဲ့အရမ်းထွက် တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖုတ်ထုတ်ပြီးတာနဲ့ အသုဘချဖို့စီစဉ်ထား။ အခေါင်းလဲအသင့်ပြင်ထား၊ အခေါင်းမှာလည်း ပလပ်စတစ်နဲ့ အပုပ်ရည်စီးမကျအောင် လုပ်ထားရမယ်။ ဒါတွေတော့ ကာလသားခေါင်းညွှန်ဟံနဲ့အဖွဲ့ကို သေသေချာချာမှာပြီးပါပြီ။ ကံသွားကြစို့”

အဘထွန်းမြင့်နှင့် ဆရာမင်းနေလတို့ဦးဆောင်ပြီး ခြံဝင်း ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ လူငယ်များကို ဧည့်သည်နေရန်နေရာ မှာသာ နေရာယူခိုင်းသည်။ အလောင်းစင်အနီးသို့ ဆရာတို့နှင့် ရင်းနှီးသူ လူကြီးများ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

ပထမဦးစွာ အဘဦးထွန်းမြင့်က နှုတ်မှဂါထာများရွတ် ဖတ်၍ ပရလောကသားများကို နှင်နေသည်ထင်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲတွင်ရှိနေသော အိတ်ကြီးထဲမှ ဩဇာရွက်များကို အရိုးလေးဒေါ်ကြွေခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထည့်နေသည်။ ဩဇာရွက်များကို အလောင်းဘေးပတ်လည်နှင့် ခြေထောက်အောက် သို့ခင်းပေးကြသည်။

ဆရာမင်းနေလမှ သိမ်ဝင်အပ်ကို အရိုးလေးဒေါ်ကြွေ၏ ငယ်ထိပ်မှာ စိုက်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သိမ်ဝင်ပုတီးကို အရိုးလေးဒေါ်ကြွေခေါင်းကိုမပြီး စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆရာမင်းနေလနဲ့ အဘဦးထွန်းမြင့်တို့ ဘုရားစာတွေရွတ်၊ နတ်ပင့်တွေရွတ်၊ မေတ္တာသုတ်နဲ့ နာနာဘာဝတွေကြောက်ရွံ့တဲ့ ဝါထာတွေ ရွတ်ဖတ်ကြတယ်။

လူသေကောင်ကတော့ ဘယ်လှုပ်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမယ့် အပုပ်နဲ့ကတော့ သိသိသာသာပေးတယ်။

ဖတ်ထွက်သွားပြီ။ ဆရာတွေ စိစစ်ပြီးပြီ။

ကာလသားခေါင်း ညွှန်ဟံနဲ့အဖွဲ့က အလောင်းကို ပလပ်စတစ် အိတ်စွပ်ပြီး အသင့်ရှိနေတဲ့အခေါင်းထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ကာလ သားတွေက အသုဘချရန် ကြေးစည်ထု အခါပေးနေလေရဲ့။

“ဒူဝေ...ဝေ...ဝေ..”

ကြေးသည်သံနဲ့အတူ တာဝန်ယူနိုင်သူတွေက အခေါင်းကို မယူကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးမှ ပရိတ်အိုးနဲ့ ဘုရားပွဲကိုရွက်လို့ ရွာလမ်း အတိုင်း အသုဘချလာကြပြီပေါ့။ အပုပ်နဲ့ထွက်ပေမယ့် ဆရာ မင်းနေလနှင့် အဘထွန်းမြင့်တို့က ကျေနပ်နေကြပြီလေ။

သူတို့အစွမ်းနဲ့ ဖုတ်ကောင်ကို ထုတ်နိုင်ကြပြီမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သင်္ချိုင်းရောက်ရင် တစ်ကြိမ်ထပ်ထုတ်ရ အုံးမှာလေ။ သင်္ချိုင်း ရှင်မကြီး မဖဲဝါကိုလည်း အပ်နှံရအုံးမှာလေ။

ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ သက်ပျောက်ဆွမ်းကပ်ပြီး သရဏဂုံတင် ကြရမှာ။ သေသူသာဓုခေါ်ဖို့ လုပ်ပေးကြရမှာ။ သည်အချိန်မှာ ဖုတ်ကောင် သရုပ်ဆောင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလေ။

အရိုးလေးဒေါ်ကြွေအလောင်းကို ထမ်းတဲ့လူတစ်ယောက် ရွာထဲ ညောင်ပင်ကိုဖြတ်နေကြပြီ။ အရိုးလေးရဲ့ မုန့်တီဆိုင်ကို ဝမ်းနည်း ဖွယ် ကွက်လပ်အဖြစ် မြင်နေရပြီ။

ကလေးတွေကတော့ ညောင်ညိုရိပ်မှာ ဆော့ကစားဆဲ။

ဆရာမင်းနေလနဲ့ အဘထွန်းမြင့်တို့က ဂါထာတွေရွတ်ပြီး နေရစ်တော့ ဖုတ်ကောင်ဟု ဆိုလိုက်ကြသည်။

ကလေးတစ်ယောက်၏ ဆော့ကစားသံက ကြေးစည်သံကိုပါ ပုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ နင်ဘယ်ကိုင်းမှာနေ၊
ညောင်ကိုင်းမှာနေ။

- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ နင်ဘာရေသောက်၊
ညောင်ရေသောက်။

- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ နင်ဘာသီးစား၊
ညောင်သီးစား။

- ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ နင့်ကိုမကြောက် ဒူးမထောက်၊
ငါတို့ရှေ့ကိုရောက်.....တဲ့။

အေဆုံးပြီးမှတဖန်

သေဆုံးပြီးမှတဖန် (သို့မဟုတ်) ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာလွဲသောအခါ

သင်္ချိုင်းရောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သူ

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ထူးဆန်းလှသည်။
 ကျုပ်တစ်သက်မှ သည်တစ်ကြိမ်ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရသည်။
 ပရောဂကုနေကျ ဆရာမင်းနေလတို့ အတွေ့အကြုံအရတော့
 ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထဟုဆိုသည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့အဖို့တော့ ထူးဆန်းသည်။
 ကြည့်လေ... ရွာမြောက်ပိုင်းက တရုတ်မ မကျင်စိန် ကွယ်လွန်ပြီး
 မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်နေ့မှ ရွာတောင်းပိုင်းက ကုလားမ အမိနာ သေဆုံး
 လို့ ရေခဲတိုက် ရောက်လာတယ်လေ။
 မကျင်စိန်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးတော့
 လူတွေတရုန်းရုန်းဖြစ်ဖြစ်နေလို့ စုံစမ်းတော့

သေဆုံးလို့ ကျောက်ကုတင်ပေါ်မှ
 အလောင်းပြင်ထားတဲ့ ကုလားမ အမိနာက
 မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး ထထိုင်နေသတဲ့။
 အမိနာ အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်ပေါ့။
 သေဆုံးပြီး သင်္ချိုင်းရောက်မှ အသက်ရှင်တယ်ဆိုတော့အဖြစ်က
 ခပ်ရှားရှားလေ။
 ဒါပေမယ့် အမိနာက ဘယ်သူ့မှစကားမပြောဘဲ အိမ်ကို ပြန်
 ခေါ်တော့ လိုက်လာသတဲ့။ ထူးဆန်းတာက သင်္ချိုင်းမှာ တာဝန်ရှိသူ
 တွေက အမိနာကို ဆရာဝန်နဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်သတဲ့။
 အမိနာက ပုံမှန်အတိုင်း နှလုံးခုန်လို့ဆိုတော့
 သင်္ချိုင်းက အသက်ရှင်လျက် အမိနာအိမ်ပြန်ရပြီပေါ့။
 ကဲ...အဖြစ်အပျက်ကို အစကပြန်ပြောမှ ဇာတ်ရည်လည်
 မှာပေါ့။
 ကျုပ်တို့ရွာမြောက်ပိုင်းမှာ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တဲ့ တရုတ်ကြီး
 ကိုကျင်စွိနဲ့ မကျင်စိန်ဆိုတဲ့ တရုတ်ကုန်သည်လင်မယားရှိသတဲ့။
 သူတို့က ဘာသာခြားပေမယ့် ရွာထုံးစံအတိုင်း မြန်မာမှုအလှူဆိုရင်
 လက်မနှေးတဲ့ မိသားစုပဲ။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မောင်တူးဟုန်နဲ့ မကျင်လှ
 ဆိုတဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ မကျင်စိန်က ဗြူကဈေးဝယ်ကအပြန် အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ မူးတယ်...မူးတယ်နဲ့ ဆရာပင့်ချိန်တောင် မရောက်ဘူး
အသက်ထွက်သွားသတဲ့။ လင်ဖြစ်သူတရုတ်ကြီးနဲ့ သားသမီးနှစ်
ယောက် ပြာလောင်ခတ်လို့ပေါ့။ ကျေးလက် ကျန်းမာရေးမှူးကို
အပ်လိုက်တော့ အသက်မရှိတာ သေချာပြီတဲ့။

ကျုပ်တို့က ရွာဆိုပေမယ့် ဗြူအစွန်က သင်္ချိုင်းနဲ့လည်း
နီးတော့ ရေခဲတိုက်ရှိတဲ့သင်္ချိုင်းကို မကျင်စိန်ကို ချက်ချင်းပို့လိုက်
တာပေါ့။ သုံးရက်ကြာမှ မီးသင်္ဂြိုဟ်မယ်လို့ ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း
စီစဉ်ကြတာပေါ့။

ရွာမှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အသုဘအိမ်ဆိုတော့ လူစည်ကားတာပေါ့။
မကျင်စိန်အလောင်းကတော့ သင်္ချိုင်းရေခဲတိုက်က ကျောက်ကုတင်
ပေါ်မှာ လဲလှောင်းလျက်ပေါ့ဗျာ။

သည်လိုနဲ့ တတိယမြောက်နေ့မှ မကျင်စိန် မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့
ရွာကအသုဘပို့ ထွက်လာကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုက
ထူးခြားပါဗျာ။

ရွာမြောက်ပိုင်းက အသုဘပို့ဖို့ လူတွေတန်းစီလာနေ ကြတဲ့
အချိန် ရွာတောင်ပိုင်းကလည်း အသုဘချလာတယ်ဗျို့။ သူတို့က
အလောင်းပါတစ်ပါတည်းပါလာတာ။

စုံစမ်းကြည့်တော့

ရွာတောင်ပိုင်းက ခွားမွှေး ခွားနို့ရောင်းတဲ့ ဘိုင်လေးရဲ့ ဇနီး
အမိနာရဲ့အလောင်းတဲ့။ မနက်ပိုင်းကဆုံးသွားလို့ ရေခဲတိုက်
ကိုလာပို့တာတဲ့။ မီးသင်္ဂြိုဟ်မှာကတော့ နောက်နှစ်ရက်ကြာမှတဲ့။

မြောက်ပိုင်းက ကိုကျင်စွဲအသုဘလိုက်ပို့သူတွေနဲ့ တောင်ပိုင်း
က ဘိုင်လေးရဲ့ဇနီး အမိနာရဲ့အသုဘလိုက်ပါပို့ဆောင်သူတွေဟာ
သင်္ချိုင်းအဝင်ဝမှာ အတူဆုံကြလို့ပေါ့။ အမိနာကို ရေခဲတိုက်က
ကျောက်ခုံပေါ်မှာ တင်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မကျင်စိန်ရဲ့အလောင်းကို သယ်သွားပြီး မီး
သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့။ မြောက်ပိုင်းက အသုဘပို့သူ
တွေဟာ မကျင်စိန်အလောင်း မီးခိုးတလူလူထွက်မှာ ပြန်ဖို့ပြင်
ဆင်ကြတယ်။

အမိနာအလောင်းကိုတော့ တောင်ပိုင်းကလူတွေ ကြည့် ကောင်း
အောင် ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့။ နောက်ရက်မှ မီးသင်္ဂြိုဟ် အသုဘ
ချမှာလေ။

မကျင်စိန်အလောင်း မီးခိုးထွက်ပြီးလို့ ထွက်လာသူတွေဟာ
ရေခဲတိုက် အလောင်းထားရာနေရာမှ လူစုလူဝေးစုမိကြတော့တယ်။
အဖြစ်အပျက်က ထူးခြားလို့လေ။

ကျောက်ခုံပေါ်မှာလဲနေတဲ့ အမိနာဟာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး ထထိုင်လို့တဲ့။ စကားမေးတော့ မရဘူး။ သူ့ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ဘိုင်လေးဟာ ပျော်လွန်းလို့ မိန်းမလက်ကိုဆွဲပြီး သင်္ချိုင်း အပြင် ပြန်ထွက်ဖို့ ကျိုးစားတာပေါ့။ သင်္ချိုင်းတာဝန်ရှိသူတွေက ကျန်းမာ ရေးမှူးကို ဆေးစစ်ခိုင်းပြီး အတည်ပြုချက်ယူကြတာပေါ့။

နုလုံးခုန်သံ ပုံမှန်

အသက်ရှူသံ၊ လေထုတ်သံအားလုံး ပုံမှန်ဆိုတော့ ရှားရှား ပါးပါး သင်္ချိုင်းမြေရောက်မှ အမိနာ အိမ်ကိုပြန်ခွင့်ရောက်ပြီပေါ့။ သည်အဖြစ်မျိုးက ရှားတယ်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်မိဘ တွေကိစ္စ ကြုံဖူးတယ်လေ။

ကျုပ်တို့ငယ်စဉ်က လှိုင်မြို့နယ်သံလမ်းမှာလေ။

ကျုပ်မိဘက ဦးသိန်းဇံ ဒေါ်ခင်ကြွေတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ သတင်းစာထဲမှာ နာရေးပါလာတယ်လေ။

လှိုင်မြို့နယ် ဘူတာရုံလမ်းက ဒေါ်ခင်ကြွေဆုံးပြီပေါ့။

ထူးထူးခြားခြားသတင်းစာမှာပါလာတာပေါ့။

၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်က အဖြစ်အပျက်ပေါ့။

လင်မယားနာမည်တူ လိပ်စာတူဆိုတော့ အသုဘမှားပြီး လာ

ကြတာပေါ့။ နောက်တော့မှ ဘူတာရုံလမ်းနဲ့ သံလမ်း မှာ

တာကိုး။ ပိုဆိုးတာက အလောင်းစင်ပေါ်က ဒေါ်ခင်ကြွေ အသုဘ မပို့ခင် ပြန်ရှင်လာလို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတင်းစာထဲပါပြီး လူသိ ကြတာလေ။ လှိုင်အ.ထ.က(၁)ရှေ့မှာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကလည်း အလောင်းစင်ပေါ်ကထလာတဲ့ ဒေါ်ခင်ကြွေ အကြောင်း သတင်းစာ တွေထဲမှာ ပါတာပေါ့။

ခုလည်း ကျုပ်အသက်ကြီးမှ ဒါမျိုး ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီ။

ခွားနို့ရောင်းတဲ့ ဘာဘူလေးမိန်းမ အမိနာ

သေဆုံးလို့ ရေခဲတိုက်ပို့လိုက်ကာမှ

ကျောက်ကုတင်ပေါ်က ထထိုင်လို့

သင်္ချိုင်းရောက်မှ အိမ်ပြန်ခွင့်ရသူ အမိနာရယ်လေ....။

သရွာပြန်ကုလားမလေးမှ တရုတ်မအသံတွေထွက်လာ

“ကျွန်မယောက်ျားဆီပို့ပေးပါ။ ကျွန်မသားနဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့

ဘုန်းနဲ့ ကျင်လှကို ခေါ်ပေးပါ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အမိနာရယ်။ ဘိုင်လေးက

အမိနာယောက်ျားပါ။ ဟောဒီမှာ ကစွန်းနဲ့ လက်ချမီးဟာ မင်းရဲ့

သားသမီးတွေပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ကနောင်မြို့သူပါ။ တရုတ် ကိုကျင့်စို့နဲ့ တွေ့ပြီး ဒီကိုအိမ်ထောင်ပြောင်းလာတာပါ။ အတယ်တို့ မားမားတို့ ကိုလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

ကြားရသူအပေါင်းက အံ့သြရပြီ။

ကျုပ်လည်း ထူးခြားဖြစ်စဉ်ရှိတဲ့နေရာ ရောက်နေကြ ဆိုတော့ မြင်ကြားရတော့တာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ထူးခြားမှုက ရယ်စရာလိုဖြစ်နေတယ်လေ။

အသားမဲကုလားမကြီးကိုယ်တိုင်က တရုတ်မအသံထွက်နဲ့ တရုတ်မိသားစုထံပို့ပို့ပြောနေတယ်။

အမိနာ ဘယ်လိုပြောပြော ဘိုင်လေးကတော့ စိတ်မကောင်းပို့ပဲဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ရမလဲ။ သူ့မိန်းမ ကုလားမလေးက သူ့ကိုယ်သူ တရုတ်မ မကျင်စိန်လို့ ပြောနေသလို သူ့မိသားစုကလည်း တရုတ်မိသားစုတဲ့။ ဘယ်လိုခွင့်ပြုပါ့မလဲ။ အန္တိယမလေးကို တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်သူဌေးထံကို ဘယ် လိုအပ်ပေါ့မလဲ။

“ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ကျုပ်ယောက်ျား ကျင့်စို့ဆီ အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပါ”

အမိနာနှုတ်ထွက်စကားကို အံ့သြကြရသည်။

သူ့ရုပ်ရည်နှင့် တရုတ်သံထွက် နေသည်။ စကားက မပီ၊ မကျင်စိန်၏ ယောက်ျားနှင့်ကလေးများကိုသာ တမ်းတနေသည်။ အမိနာ၏ယောက်ျား ဘိုင်လေး စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ အမိနာ၏ ကလေးများဖြစ်သော ကစွနားနှင့် လက်ချမ်းမှာ သူတို့အမေ ပြောစကားကို နားမလည်နိုင်။

ထူးဆန်းသော သူတို့အိမ်ထဲသို့ ကျုပ်အပါအဝင် ရွာထဲက လူများရောက်နေကြသည်။ ရွာထဲကို ရောက်နေသူများတွင် ဆရာမင်းနေလလည်းပါသည်။ ဆရာမင်းနေလသည် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ရွာတွင် တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်ဘုရားကို သူ့စရိတ်ဖြင့်သူ လာရောက်တည်ထား ပေးနေသူဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဆရာမင်းနေလမှ နေ့စဉ် နံပါတ်ပေးလေ့ရှိရာ ကံထူးသူများက ဘုရားတည်ရန် ငွေလှူကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘုရားကြီးပြီးရန်ပင်နီးနေပြီ။

“ဆရာမင်းနေလ အမိနာအခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဆရာ”

ကျုပ်က လူအများကြားမှာပင် အားကိုးတကြီးမေးလိုက်သည်။ ဆရာမင်းနေလက အံ့သြဟန်မပြ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး အဖြေပေးလေရဲ့။

“ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သေသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို

တခြားညီညာဝင်ပြီး နောင်ယှက်နေတာပေါ့။ အမိနာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို မကျင်စိန် ဝိညာဉ်ဝင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒီလိုပဲ ကြည့်နေရမှာလားဆရာ”

“ကျုပ်တို့ကိုအပ်ရင်တော့ ကူညီပို့လမ်းစေရနိုင်တယ်။ ဒါမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား မနှစ်က မအူပင်ရွာမှာဖြစ်တဲ့ ကိုအေးဝင်း၊ မအေးဝင်းတို့ ပြဿနာသိလား”

“ပြောပြပါဆရာ”

“မနှစ်က ရွာတွေမှာ ဝမ်းရောဂါဖြစ်လို့ ရွာထဲမှာလူတွေ သေကြလို့ အခေါင်းတောင်မလောက်လို့ ဖျာလိပ်နဲ့ သင်္ချိုင်းခေါ်လာခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက သေသူဝိညာဉ် လွဲကုန်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဆရာ”

“မအူပင်အရှေ့ပိုင်းက ကိုအေးဝင်းရော၊ မအူပင် အ နောက်ပိုင်းက မအေးဝင်းပါ ဝမ်းရောဂါနဲ့ ဆုံးကြလို့ သုဿန်ဇရပ်မှာ အဝတ်ပတ်ပြီး တရားနာဖို့ စီစဉ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ တရားနာပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကိုအေးဝင်းရော မအေးဝင်းပါ သတိပြန်ရလို့ သင်္ချိုင်းပြေက ထွက်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းကစပြီး ဝိညာဉ်နဲ့ ခန္ဓာလွဲတဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ အမိန့် ရှိပါအုံး”

“အဲဒီမှာ ကိုအေးဝင်းက မအေးဝင်းရဲ့ အိမ်ကိုသွားပြီး သူ့ကိုသူ မအေးဝင်းလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှင်က ကိုအေးဝင်း ဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒီလိုပဲ မအေးဝင်းက ကိုအေးဝင်းအိမ်ကိုသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကိုအေးဝင်းလို့ ပြောပြန်ရော။ ဒါပေမယ့် သူ့ခန္ဓာက မအေးဝင်းပုံစံနဲ့ လေ”

“အဲဒီတော့ အိမ်သားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ”

“မအေးဝင်းအိမ်က ယောက်ျားက ကိုအေးဝင်းက သူ့ ကိုယ်သူ မိန်းမလိုပြော၊ အဲဒီအချိန်မှာ မအေးဝင်းကလည်း ယောက်ျားပုံစံနဲ့ ကိုအေးဝင်းမိန်းမကို ဟောကလို့ပေါ့။ တစ်ကယ်တော့ ဝိညာဉ်နှစ်ခု မှားဝင်ပြီး ယောက်ျားမိန်းမ ပြောင်းသွားတာပေါ့။ အားလုံး ကမောက်ကမဖြစ်နေချိန်မှာ သူတို့ကို လူလိမ်တွေဆိုပြီး ကာလသားတွေက ရိုက်နှက်လို့ ခေါင်းကိုထိပြီး နှစ်ယောက်လုံးပေ သွားကြတာလေ။ အဲဒါလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“သူတို့သတိပေးပြီး ပြန်သတိရတော့ ကိုအေးဝင်း၊ မအေးဝင်းတို့ ခန္ဓာနဲ့ ဝိညာဉ်ပြန်တည်သွား ကြတယ်လေ။ သည်တော့မှ အကြောင်းစုံသိပြီး ပြေလည်ကြတာပေါ့”

“လူမှန်နေရာမှန်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ခုကိစ္စတော့ ဘယ်လို ဖြစ်မလဲဆရာ၊ မကျင်စိန်ခန္ဓာကိုယ်က မီးသဏ္ဍိလ်လိုက်ပြီလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မကျင်စိန်ဝိညာဉ်က သေဆုံးသူအမိနာရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ရောက်နေတော့ လဲလို့လဲမရ၊ ပရလောကအကူအညီ နဲ့ မဖဲဝါဖြေရှင်းမှ ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်စောင့်ကြည့် ကြပါစို့ဗျာ”

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ တရုတ်ကျင်စွဲနှင့် သူ့သားနှင့်သမီးတို့ ခြံထဲဝင်လာကြသည်။

သူတို့ အသားက ဆွတ် ဆွတ် ဖြူပေါ့။ အပီနာက သားနှင့်သမီးကို ပြေးဖက်တော့ အသားမဲနှင့်အသားဖြူ ဘယ်လို သားအမိအဖြစ် လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ထူးဟုန်၊ ကျင်လှ အမေ့သားနဲ့ သမီး အမေပြန်လိုက်ခဲ့မယ်။ ကိုကျင်စွဲ ကျွန်မပြန်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ အမိနာရယ်၊ ဘိုင်လေးတို့ မိသားစုကို ပစ်မသွားပါနဲ့”

“ကိုဘိုင်လေးရယ်၊ စဉ်းစားပါအုံးဗျာ”

“ဘာစဉ်းစားစရာလဲ ကိုကျင်စွဲ၊ ကျုပ်မယား အမိနာကို ခင်ဗျား မယား မကျင်စိန်အဖြစ် ပေးလိုက်ရမှာလား”

“အေးဗျ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကုလားမယားကို တရုတ်မယား အဖြစ် ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ”

ကျုပ်က နှစ်ဦးစလုံးကြား ပြေလည်အောင်ပြောလိုက်ရ တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးလည်း ခေါင်းတစ်ငြိမ်ငြိမ်ပေါ့။

ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာကွဲကွာလေသော်

“ကဲ...ကိုဘိုင်လေးနဲ့ ကိုကျင်စွဲတို့နားထောင်၊ အခုမြင်နေရတဲ့ အမိနာဆိုတာ ကိုဘိုင်လေးမိန်းမဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမိနာ ဝိညာဉ်က တခြားရောက်သွားပြီ။ အခြေအနေအရ မကျင်စိန်ရဲ့ ဝိညာဉ်က အမိနာကိုယ်မှာ ဝင်နေတာဆိုတော့ ရုပ်ကအမိနာ ဝိညာဉ် စိတ်ထားက မကျင်စိန်လေဗျာ။ လောလောဆယ် ဘယ် လိုခွဲလို့ ရမလဲ။ ကျုပ်စဉ်းစားပေးပါမယ်။ ဆိုင်ရာတွေလဲ ပင့်ဖိတ်ပြီး အမှန်ဖြစ်စေပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ကျုပ်တို့သားအဖ ပြန်လိုက်ပါအုံးမယ်”

ကိုကျင်စွဲက သားနဲ့သမီးဖြစ်သော ထူးဟုန်နှင့်ကျင်လှကို လက်ဆွဲပြီး ခြံမှထွက်ခွာသွားသည်။

အမိနာကတော့ ဖျတ်ဖျတ်လူးလို့။

“ယောက်ျားရေ ငါ့ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့။ ငါလဲလိုက်မယ်”

ကိုကျင်စွဲတို့သားအဖမှာ ခြံဝမှထွက်၍ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားစဉ် အမိနာသည် ခြံဝင်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်

လျှပ်တစ်ပြက် မြင်ကွင်းပြောင်းသွားသည်။

ကိုကျင်စွဲတို့သားအဖနှင့် အမိနာတို့ကြားတွင် လမ်းခြား နေသလို ဆယ်ဘီးကားတစ်စီးက အပြင်းဖြတ်မောင်းသွားသည်။ အမိနာက ကားကိုရှောင်ရင်း လမ်းပေါ်မှ တောင်စောင်းသို့ လိမ့်ကျ သွားလေပြီ။

သူတို့ရွာလမ်းအထွက်မှလမ်းက တောင်ပတ်လမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ ကုန်တင်ကားကြီးက အမိနာကိုမထိ၊ မသိ၊ သူ့လမ်း သူမောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အမိနာသာ ကားကိုရှောင်ရင်း တောင်စောင်းအောက်သို့ ကျသွားသည်။ တောင်စောင်းအတိုင်း အမိနာ တလိမ့်လိမ့်ကျသွားပြီး တောင်ခြေတွင် ငြိမ်သက်နေပြီ။

ဘိုင်လေးနှင့်ကျုပ်တို့တတွေ တောင်စောင်းကို ဖက်တွယ်၍ တောင်ခြေသို့သွားကြသည်။

ဘိုင်လေးသည် သူ့မိန်းမ အမိနာ ကိုဖက်၍ လှုပ်နှိုးနေသည်။

“အမိနာ ဘာဖြစ်သွားလဲ။ မင်းဖြစ်ချင်တာ ငါလုပ်ပေးပါမယ်”

သို့သော် အမိနာလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆရာမင်းနေလ ကိုင် ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘိုင်လေး...အမိနာ တကယ်ဆုံးသွားပြီကွ”

“ဘိုင်လေး...မင်းမိန်းမဆုံးတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိပြီ။ ဖုတ် ဝိညာဉ်ဝင်လို့ လှုပ်ရှားနေတာ။ ခု ဖုတ်ထွက်သွားရင် မင်း မိန်းမ အလောင်းက အပုပ်နဲ့ထွက်လာမယ်။ သက်ဆိုင်ရာအမြန် အကြောင်းကြားပြီး အမိနာကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လုပ်ပေတော့”

ကျုပ်စဉ်းစားရပါပြီ။

ပရလောကသားများနှင့် လူသားတို့တွေ့ဆုံမှုက ထူးခြားအံ့ဖွယ်ပါတကား။

အသက်ဝိညာဉ်ရှိသော်လည်း မူလကာယကံရှင်မဟုတ် တစ်ခြားခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်ဝင်ရောက်နိုင်သည်။

သည်လိုဆိုတော့

ပြဿနာတွေက မျိုးစုံကြုံရပြီ။

ဝိညာဉ်နဲ့ခန္ဓာ အမှန်အတိုင်းတွဲနိုင်မှ

စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရမှာလေ...

ခုတော့...

ခန္ဓာကိုယ်အလွဲနဲ့ ဝိညာဉ်အလွဲပြဿနာကို
ကံတရားက ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။

လူသားတို့ မမြင်နိုင်သော

ကံကြမ္မာအစွဲက

အလွဲများကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်သာ.....

သရဲပမ်းတမ်း
ကစားရအောင်

သရဲဖမ်းတမ်းကစားရအောင်

ယနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။

အောင်ဘ၊ မောင်ညို။ ဖိုးထိန်၊ သရစ်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် လွတ်လပ်စွာဆော့ကစားနေကြပြီ။ ဆော့နည်းလည်း မျိုးစုံပြီ။ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း၊ ဘောလုံးကန် စုံလို့ပါပဲ။ ရေကူး တော့ ဘဘုန်းရိုက်ထားလို့ မကူးရဲကြ။ အောင်ဘနှင့်သရစ် တို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုတော့ ပညာလဲစုံသည်။ ထိမ်းသိမ်းမှုလည်း တတ်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်တွင် သူတို့ ဦးဆောင်ပင်။

ယနေ့လည်း ကစားနေကြရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ခရေပင် အောက် ကွပ်ပစ်တွင်စုထိုင်နေကြသည်။ ကျောင်းထဲမှ သရက်သီး စိမ်းများကို ကိုက်၍ အားရပါးရစားနေကြသည်။

“အောင်ဘရေ...ဒို့ရွာအနောက်က ညောင်ပင်မှာ သရဲခြောက် လို့တဲ့။ ရွာသားတွေ ပြောနေကြတယ်”

“ခြောက်တဲ့သရဲ ဖမ်းချုပ်လိုက်ပေါ့”

“ဟ...မင်းပြောပုံက လွယ်လိုက်တာကွာ”

“သရဲဖမ်းတာ လွယ်တာပေါ့ကွ။ ငါ့ကို ကစွိယကြီး ပြောထား လို့ ငါသိနေတာပေါ့”

“သရဲဖမ်းတာ လွယ်လို့လား၊ လွယ်တယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဆိုးသွမ်းသရဲ ဖမ်းချုပ်ရအောင်ကွာ”

“အေး...ကောင်းတယ်။ လူတွေကို ကူလို့ရတာပေါ့”

သူငယ်ချင်းတစ်စု ပြောဆိုနေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ သူတို့ တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ကြည့်ချင်ကြသည်လေ။ သရဲဖမ်းပွဲလုပ် ချင်နေ ကြတာပေါ့။

“ကဲ...အောင်ဘရေ၊ ဒို့ရွာအနောက်ဘက်ကို သွားကြမယ် လေ။ အဲဒီညောင်ပင်မှာ သောင်းကျန်းတဲ့သရဲ သွားဆုံးမရ အောင်လေ”

“အေး...ဒီမှာ လိုအပ်တာလုပ်နေတယ်”

အောင်ဘသည် စာရွက်အလွတ်ပေါ်တွင် မျက်နှာကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်ကြီးကိုဆွဲ၍ ခြေနှင့်လက်များတပ်ထားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့သရဲပုံ တူရဲ့လား”

“ဟာကွာ...ငါတို့မှ သရဲမြင်ဘူးဘဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းပုံက

သရဲကာတွန်းပုံနဲ့ တော့ တူပါတယ်” အောင်ဘအမေးကို ဖိုးထိန်က အဖြေပေးလိုက်သည်။ အောင်ဘ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို ခဏစောင့်ကြရသည်။

အောင်ဘပြန်လာတော့ သံချောင်းတစ်ချောင်းနှင့်တူ ပါလာသည်။

“ဘာတွေလဲကွ အောင်ဘရ”

“သရဲဖမ်းတဲ့ပစ္စည်းတွေပေါ့ကွာ”

“မင်းဟာက သံချောင်းတွေ တူတွေ သရဲရုပ်တွေနဲ့ ဘာလဲ သရဲကို တူနဲ့ ထုဖို့လား”

“မပြီးခင် မင်းတို့ မမြင်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ နောက်ထပ် သရဲဖမ်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါသေးတယ်”

“ဘာတွေလဲကွ”

“ဟောဒီ ထန်းသီးထဲမှာ အမဲသားတွေ သိပ်ထည့်ထားပြီး အရေးကြုံရင် ထန်းသီးထိပ်ကိုပိတ်ဖို့ သိပ်ဝင်ပုတီးစေ့တွေပါ ယူလာတယ်”

“မင်းဟာက စွဲလှချည်လားကွ”

“ဒီနေ့ မင်းတို့ကို သရဲဖမ်းနည်းနှစ်မျိုးပြမလို့ဟေ့”

အောင်ဘနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု ရွာအနောက်ဘက် ညောင်ညို

ဝင်ရှိရာသို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ကြသည်။ အောင်ဘသည် လက်ထဲတွင်ပါလာသော သရဲပုံစက္ကူကို ဖောက်ထိုးအနေအထားပြုပြီး ညောင်ပင်၏ ပင်စည်တွင်ကပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သံချောင်းဖြင့် သရဲပုံစက္ကူရွက်ကို ညောင်ပင် ပင်စည်မှာ တပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီသံချောင်းကို ဘာထင်လဲ”

“အိမ်ရိုက်တဲ့ သံချောင်းပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ ရိုးရိုးသံချောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုသံချောင်းလဲ အောင်ဘရ”

“ကိုးသင်္ချိုင်းကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သွားပြီးမှ ရတဲ့သံတွေစုပြီး ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားလုပ်ရာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သံချောင်းကွ။ ကိုးသင်္ချိုင်းသံချောင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟာ...ကိုးသင်္ချိုင်းစားတို့ သန်လျက်တို့က နာနာဘာဝတွေကို နိုင်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ကွ”

“အေး...ဒီကိုးသင်္ချိုင်းသံကလဲ ဖောက်ထိုးဖြစ်နေတဲ့ သရဲကို ဝမ်းချုပ်ထားတာပဲကွ။ သံကို မဖြုတ်မချင်း ဒီအပင်ကသရဲ လှုပ်ရှားလို့ မရ ဖောက်ထိုးဖြစ်နေပြီကွ”

“မင်းဟာက စွမ်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်...ငါ့ကိုလည်း ကပ္ပိယဘာစန်းဖြင့် သင်ပေးတာ”
 အောင်ဘာမှလွဲ၍ ကျန်သောသူများမှ ညောင်ပင်ရိပ်တွင် မနေရဲ။
 ယခုမှ ကြောက်လန့်နေကြပြီ။ ညောင်ပင်ဘယ်နားမှာ သရဲ
 ဖောက်ထိုး ဖြစ်နေမလဲဟု တွေးကြောက်နေကြသည်။

“ကဲ...နောက်သရဲဖမ်းတဲ့နည်း ပြအုံးမယ်။ ဒါက လက်တွေ့
 သိရမှာကွ”

အောင်ဘာသည် သူယူလာသော ထန်းသီးကို အပေါ်မှ
 ကိုးသင်္ချိုင်းသံချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်သည်။
 ထန်းသီးလုံးအတွင်းဖက်အနှံ့ သံချောင်းဖြင့် ထိုးမွှေလိုက်သည်။

ထန်းသီးလုံးတွင် သံချောင်းဖြင့် အပေါက်ဖောက်နေရာ
 ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် အမဲသားစိမ်းများကို ထန်းသီးလုံးထဲသို့ ထိုးသိပ်
 နေတော့သည်။ ထန်းသီးလုံးအတွင်း အမဲသားစိမ်းများကို သိပ်ဝင်
 ပုတီးစေ့များဖြင့် ပိတ်တော့သည်။

“ကဲ... ဒီ ထန်းသီးကို မြေပြင်ပေါ်မှာ သည်အတိုင်း ချထား”
 အောင်ဘာက ဆရာကြီးလုပ်၍ အမှာစကားပြောကြား သည်
 အပြင် သစ်ပင်ကွယ်တစ်နေရာတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ကောက်နု
 များဖြင့် မီးဖိုထားသည်။

“ကဲ...မင်းတို့ အပင်တွေနောက်ကနေကြည့်နေ။ ငါခိုင်းထဲ”

အတိုင်းလုပ်။ ထန်းသီးလုံးကို ခွေးဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားအကောင် ဖြစ်ဖြစ်
 လာကြည့်လိမ့်မယ်။ ပြီးမှ သရဲကအငွေ့အဖြစ်နဲ့ ထန်းသီးထဲဝင်
 သွားလိမ့်မယ်။ ကြည့်နေကြ”

အောင်ဘာပြောသည်အတိုင်း သစ်ပင်ကွယ်မှ ချောင်းနေကြ
 သည်။ မကြာမီ ခွေးအူသံများကြားရပြီး ခွေးတစ်ကောင် ထန်းသီး
 လုံးကို လာကြည့်သည်။ ခွေးထွက်သွားပြီး မကြာမီ ထန်းသီးလုံး
 ရှိရာသို့ အငွေ့ဖြူဖြူများရောက်ရှိလာသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင်
 အငွေ့ဖြူဖြူများ ထန်းသီးလုံးထဲဝင်သွားသည်။ အောင်ဘာသည်
 လက်ထဲမှ သိပ်ဝင်ပုတီးစေ့များယူလာပြီး ထန်းသီးလုံးအပေါ်မှ လွတ်
 နေသောအပေါက်များကို သိပ်ဝင်ပုတီးစေ့များဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။
 သူ့ပါးစပ်မှလည်း ထန်းသီးလုံးထဲဝင်၍ အမဲသားစားနေသောသရဲကို
 အနိုင်ဂါထာများရွတ်ဆိုနေသည်။ သူ့ဂါထာကိုတော့ သူငယ်ချင်းများ
 ထာလွဲသွုံးမည်စိုး၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ရွတ်ဆို အမိန့်ပေးသည်။

“ဟဲ့...နောက် ထန်းသီးလုံးကို မီးဖိုထားသော နေရာသို့ ယူလာပြီး
 မီးအပူပေးတော့သည်။ အငွေ့တွေ ပြန်ထွက်လာမလား ဟု ငေးမော
 ကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ထန်းသီးထဲက ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်
 ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သရဲပိညာဉ်ပေါ့”

အောင်ဘညွှန်ကြားသံကိုနားထောင်ရင်း မီးပုံထဲမှ ထန်းသီးလုံးကို ဝေးကြည့်နေရာမှ မီးပုံထဲမှ ထွက်လာမည့်အရာကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့..ကလေးတွေ ဘယ်လိုဆော့နေကြသလဲ။ ပုတ်သင်ညိုကို မသတ်နဲ့နော်၊ ပုတ်သင်ညိုက သရဲပြန်ဖြစ်ပြီး မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

အသံလာရာသို့ အောင်ဘနှင့်သူငယ်ချင်းများ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆရာမင်းနေလဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...သရဲဖမ်းတမ်းကစားနေကြသလား၊ ဘယ်သူဆရာကြီးလဲ”

“သူ...သူပါ”

“ကပ္ပိယတပည့်ကြီးပေါ့လေ။ ခက်တာပဲ အောင်ဘရယ်၊ ပရလောကသား နာနာဘာဝ သူ့ဖာသာသူနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ။ မင်းတို့ကံမြင့်တုန်း မင်းတို့အနိုင်ရပေမယ့် မင်းတို့ကံနိမ့်ရင် အားလုံးဒုက္ခဖြစ်မှာပေါ့”

“နာနာဘာဝနဲ့ နတ်မလှည့်စားနဲ့လို့ ပြောတာလား”

ဖိုးထိန်က သူသိသလိုပြောသော်လည်း ဆရာမင်းနေလက

ခေါင်းငြိမ့် အဖြေပေးရင်း ညောင်ပင်မှ သရဲဇောက်ထိုးရုပ်ကို မြင်သွားသည်။

“မင်းတို့က သရဲပုံဇောက်ထိုးဆွဲပြီး ဖမ်းထားပြန်ပြီလေ၊ တယ်ခက်တဲ့ကလေးတွေပဲ”

ဆရာမင်းနေလသည် သရဲဇောက်ထိုးပုံကို ကပ်ထားသော သံချောင်းကို တူယူ၍ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။

“ဥဲ့...ဗုဒ္ဓလေးဆူ တပည့်လူသား အကျွန်ုပ်ကြိမ်းဝါး ကြီးမားလှထုံး ပျက်ပြုန်းကွဲပြို ရေဆိုရေထွက် ရေတက်ဖြစ်လာ စိတ်မှန်းတိုင်းဖြစ် ခုတ်ထစ်ပိုးကြိုး လောင်မီးမျိုးကို မတိုးမပေါက် ကျွန်ုပ်ဟောတ်လျက် လန့်ကြောက်ဖိန်ဖိန် မြေသိမ့်သိမ့်တုန် လန့်ထိတ်ပြီးပြန် အိုးထိမ်းစက်သို့ ယောက်ယက်ခတ်စေ သစ္စာရေဖြင့် ကိုးထွေထုတ်ပြတ် ဖန်ဆင်းအပ်သည် ဗုဒ္ဓအမိန့် နာခံစေသတည်း။ ဗုဒ္ဓသားတော် ကျွန်ုပ်အမိန့် နာခံစေသတည်း။

ဆရာမင်းနေလမှ မှော်ချုပ်အမိန့်ပြန်ပြီး သရဲဖမ်းခြင်းမှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းတို့လဲ ဒီပြင်ကစားနည်း ကစားပါကွာ။ သရဲဖမ်းတာ သရဲခေါ်တာတွေ မလုပ်ကြပါနဲ့။ နာနာဘာဝတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေကြပါကွာ။ သိပ္ပံပညာ ဘယ်လိုဘဲ တိုးတက်တယ် ဆိုစေအုံးတော့ ဂန္ထိရဆိုတဲ့ နက်နဲတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာပညာတွေက အစွမ်းထက်နေအုံးမှာပဲ။ မင်းတို့လုပ်တာမှားတယ်လို့ မပြောဘူးနော်။ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာကိုပဲ ငါတားတာ။ ကဲ...သွားကြတော့”

နာနာဘာဝ ဖမ်းချုပ်တဲ့ကိစ္စ

သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူနေကြတဲ့ ပရလောကသားများကို ဒုက္ခမပေးကြစေချင်။

ဘီလူးစည်း လူ့စည်းခွဲခြားသလိုပေါ့
ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရှိကြစေတော့.....။

မွေးသောသားများကို
ငြိန်စားအောင်ပြော

မွေးသောသားများကို ပြန်စားသောပြိတ္တာ

(တစ်)

သာဝတ္ထိပြည်၏အနီးတွင် သူကြွယ်လင်မယား နေထိုင်သော ဆင်ခြေဖုံးရွာတစ်ရွာရှိသည်။ သူကြွယ်လင်မယားတွင် သားနှစ်ယောက်မွေးဖွားထားသည်။ သားနှစ်ယောက်လုံးမှာ ရှုပ်ရည်ရော ဉာဏ်ပညာပါ ထက်မြက်သူများအဖြစ် ထင်ရှားလှသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိမိအလှမာန်ဖြင့် ဂုဏ်ဝင့်နေသော သူကြွယ်မယားသည် သားနှစ်ဦးရဲ့ဂုဏ်ရှိန်ကြောင့် သားမာန်များ တက်လာတော့သည်။ မိမိယောက်ျား သူကြွယ်ကိုပင် မထေမဲ့မြင် လုပ်လာတော့သည်။

“ရှင်နဲ့ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ကိုမယှဉ်နဲ့၊ ကျုပ်သားတွေက ရှုပ်ချော ဉာဏ်ကောင်း အဖိုးတန်တွေရှင့်၊ သူတို့ကို ဦးစားပေးရမှာပဲ”

“သူတို့လဲ ငါ့သားတွေပါကွာ”

“ဒါပေမယ့် အဖိုးတန်ရတနာတွေက ကျုပ်သားတွေရှင့်”

“အဲဒီသားတွေကလဲ ငါလိုအဖေအဖိုးတန်နဲ့ရလို့ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်က မစဉ်းစားမိလို့ ရှင့်ကို ယူမိတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ငါ့မယားပဲ”

“ခုချိန်မှ ကျုပ်ယောက်ျားယူရင် ရှင်လိုလူမျိုး ဝေးသေး”

“ငါလဲ ခုလိုအချိန် မိန်းမယူရင် မင်းထက်သာတာ ရွေးနိုင်တော့မှာကွ”

“ရှင် ယူလို့ရရင်ယူပေါ့”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား၊ ငါယူပြမှ မင်းမတားနဲ့၊ အရွယ်ရှိရင် တွယ်တာစရာတွေ ရနိုင်ပါသေးတယ်”

“ယူနိုင်ရင် ယူပါတော်”

ဤသို့ သားနှင့်လင်သားကို အပြိုင်အနိုင်စကားလှ ရန်ဖြစ်ဖန်များလာတော့ သူကြွယ်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ ဘဝတူမျိုးရိုးတူ ကုန်သည်မိသားစုမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့သည်။

အမှတ်မထင် မထီမဲ့မြင်ပြောမိပြောရာမှ မိသားစုဘဝ ပျက်ဖို့ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူကြွယ်ဇနီးအသစ်က သူကြွယ်ကို ပြုစုယုယသည်။ နှစ်ကိုယ် တူချစ်သမျှမှ တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဒုတိယဇနီးမှ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ သည်။ မယားကြီးဖြစ်သူ အတွေးပွား အလုပ်များရပြီ။

သူ့သားများနှင့်အပြိုင် သူကြွယ်တွင် သားသမီးတစ်ယောက် ထပ်မရှိစေလို၊ မိသားစုတွင် ကလေးတစ်ယောက် ထပ်မတိုးမှ ဖြစ်မည်။ သည်တော့...

ဒုတိယမယား ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျရန် အမျိုးမျိုးကြံစည်တော့ သည်။ အစားအစာမှတစ်ဆင့် သန္ဓေသားပျက်ကျရန် ကျိုးပမ်း သည့်အပြင် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် ပရောဂဆရာများနှင့် ပူးပေါင်း ကြံစည်တော့သည်။

ရိုးသားသော ဒုတိယဇနီးမှ မယားကြီး၏ လှည့်ဖျားမှု အောက်တွင် ကိုယ်ဝန်သန္ဓေသား ပျက်စီးသွားခဲ့ရလေတော့ သတည်း။

(နှစ်)

“ကဲ...နင်ဝန်ခံစမ်း၊ ဒီကိုယ်ဝန်ကို နင်ဖျက်ချခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဘာဆိုလို့လဲရှင်၊ ရှင့်မယားကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ”

“မင်းလက်ချက်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်နော်”

သူကြွယ်ကြီးသည် သူ့မယားငယ်၏ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျမှုကို မယားကြီးဖြစ်သူအား သံသယဝင်နေသည်။

အခြေအနေတွေကို အကဲခတ် ကြည့်တော့လည်း တရားခံ အဖြစ် စွပ်စွဲနိုင်နေပြီ။

သို့သော်...

“ကျုပ်က ရှင့်မယားငယ်ကို ကျုပ်ညီမလိုသဘောထားလို့ သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေချိန်မှာ ဂရုစိုက်ပြီး ကျန်းမာအောင် ပြုစုပေး နေတာပါ။ ရှင်အထင်မမှားပါနဲ့။”

“နှင့်ဆရာတွေအားကိုးနဲ့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင် လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လို့ ဆရာမျိုးစုံနဲ့ ဆေးကုနေရတာပါ”

“မင်းလိမ်နေတာ၊ ဒီကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတာ မင်းတရားခံဆိုတာ ငါသိတယ်။ ကဲ...မင်းမလုပ်ပါဘူးလို့ ကျိန်ခံသလား”

“ကျိန်ခံတာပေါ့ရှင်”

သူကြွယ်မယားကြီးသည် မယားငယ်ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည့်ကိစ္စ သူနှင့်မဆိုင်ကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောဆိုသည်။

အိမ်ရှိ မိသားစုများနှင့် အလုပ်သမားများကပါ သူ့အပေါ် သံသယဝင်နေသည်ကို သိရသည်။ သို့နှင့်...

“က...ကျွန်မသည် ရှင်မယားငယ်ကို ကိုယ်ဝန်ပျက်ဆေး ကျွေးလျက်၊ မကျွေးပါဟု မမှန်သောစကားကို ဆိုမိပါလျှင် ဖြစ်လေရာ ဘဝမှာ ကျွန်မ အမြှာပူးသားခုနစ်ယောက် နံနက်ပိုင်းမွေးပြီး၊ ညနေပိုင်းမှာ နောက်ထပ်သားခုနစ်ယောက်မွေးပါလိမ့်မယ်။ မွေးပြီး သားတစ်ဆယ့်လေးယောက်ကို ညဖက်တွင် ပြန်စားသောက်ရ တဲ့သူ ဖြစ်ပါစေသား ကျိန်ဆိုပါတယ်”

သူ့ကြွယ်၏ ပထမဇနီးသည် အများယုံကြည်အောင် မမှန်သော စကားကို ကျိန်တွယ်ပြောဆိုခဲ့လေတော့သည်။

လိမ်ညာပြောဆိုပါက နောင်တစ်ချိန်တွင်

သားတစ်ဆယ့်လေးယောက်မွေးဖွားပြီး

မိမိသားတွေကို ပြန်လည်စားသောက်သူဖြစ်ပါစေသား

ဟု စွန့်စွန့်စားစား ကျိန်တွယ်ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုကျိန်တွယ်မှုကြောင့်ပင် စိတ်နှလုံးကြေကွဲပြီး အမှား၏ နောက်ဆုံးရလဒ်အဖြစ် မယားကြီးသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေတော့ သည်။

(သုံး)

“ဟာ...ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အနံ့ကြီး၊ ညှိစို့စို့နဲ့”

သာဝတ္ထိပြည်အနီး သူ့ကြွယ်နေသော ရွာထိပ်ရေရပ်တွင် သံယာ တော်များ ခရီးပမ်းနားခိုနေကြစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆိုးဝါးသော အနံ့များ ရရှိကြလေသည်။

“ဟယ်...ဟိုမှာကြည့်ကြ၊ ဘာကောင်ကြီးလဲ”

ရဟန်းတို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရုပ်ကောင်ပေါ်လာသည်။ အဝတ်ပုံ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆံရှည်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းပြီး ပြိတ္တာမတစ်ယောက် ပုံထင်ပြ နေလေသည်။

“အို...သတ္တဝါမ၊ သင်သည် အနံ့လည်းဆိုးစွ၊ အဝတ် အစားလဲ မကပ်ညီ၊ သင်ပုံဆိုးကြီးကို ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ ရဟန်းတွေကို မြင်အောင်ပြလေသနည်း”

“အရှင်သူမြတ်တို့ဘုရား၊ အကူအညီတောင်းခံလိုလိုပါ ဘုရား”

“ငါတို့က ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ပြိတ္တာမ”

“တပည့်တော်မဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ယခုရွာမှာရှိတဲ့ သူ့ကြွယ် ကြီးရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒီနောက် သူ့ကြွယ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ အချင်းများရာက သူ့ကြွယ်ကြီး ဒုတိယ ဇနီးယူခဲ့ပါတယ် ဘုရား၊ အချိန်တန်တော့ဒုတိယဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

ပြိတ္တာမမှ အားကိုးကြီးစွာ တင်လျှောက်နေသည်။ ရဟန်းတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ တင်လျှောက်မှုကို နာခံနေတော့သည်။

“ဒုတိယဇနီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန်မှာ တပည့်တော် စိတ်မှိုက်ဝင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဒုတိယဇနီးမှ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေသားကို ပျက်ကျအောင် အမျိုးမျိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျ တော့ တပည့်တော်လင်သားသူကြွယ်နဲ့ အချင်းများပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ကို သံသယနဲ့ တရားခံလို့ စွပ်စွဲပါတယ် ဘုရား”

“မင်းက တကယ် တရားခံဟုတ်တယ်မလား”

“မှန်လှပါဘုရား။ အိမ်သားတွေရဲ့အလယ်မှာ တရားခံလို့ စွပ်စွဲတော့ တပည့်တော်ကြံရာမရဖြစ်ပြီး လိမ်လည်ကျိန်တွယ် ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လိုကျိန်တွယ်ခဲ့သလဲ”

“ဖြစ်လေရာဘဝမှာ နံနက်ပိုင်းသားခုနစ်ယောက်၊ ညနေ ပိုင်းသားခုနစ်ယောက်မွေးဖွားပြီး ညပိုင်းမှာ မွေးထားတဲ့သား တစ်ဆယ့်လေးယောက်ကို ပြန်လည်သတ်ဖြတ်စားရသူဖြစ်ပါစေလို့ ကျိန်တွယ်ခဲ့ပါတယ်”

“မိုက်လိုက်တဲ့ ပြိတ္တာမရယ်၊ အဲဒီကျိန်တွယ်မှု အကျိုးဆက်ကြောင့် နင်ဒုက္ခရောက်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ အခုအခါမှာ သားတစ်ဆယ့်လေးယောက် မွေးဖွားလိုက် တပည့်တော်ပြန်စားလိုက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဟာ ပြေပျောက်မသွားဘဲ ဒုက္ခခံနေရပါတယ်ဘုရား”

“ကဲ...ငါတို့ကို ဘယ်လိုကူညီစေချင်သလဲ”

“အသနားခံ တောင်းပန်အပ်ပါသည်ဘုရား။ ဒီရွာငယ်မှ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟောင်းသူကြွယ် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။ သူ့ကို တပည့်တော်မ အဖြစ်အပျက်ကို ဆရာတော်တို့မှတဆင့် ပြောပြပေးပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့အား သူကြွယ်မှ အလှူဒါနပေးလှူပါ လိမ့်မယ် ဘုရား။ အလှူပြုလုပ်ပြီး အစိုးဘာဂကို တပည့်တော် အားရည်စူး၊ အမှုပေးဝေရန် အရှင်ဘုရားတို့က မိန့်ကြားပေးပါဘုရား”

“ဒီကိစ္စကတော့ ကူညီနိုင်ပါတယ်လေ”

“တပည့်တော်မကို ရည်စူးတဲ့အလှူကို တပည့်တော်မ သာဓုခေါ်ဆိုင်သည့်အခါမှာ ယခုလို ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်ပြန်စားနေရတဲ့ ပြိတ္တာမဘဝက လွတ်မြောက်ပါ့မယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ...ဒီကိစ္စ ယခုပင် ကျုပ်တို့ကြွသွားကြမယ်”

ရဟန်းတော်များသည် ရွာငယ်တွင်းဝင်၍ သူကြွယ်ကို ခံစားမေးမြန်းပြီး ပထမဇနီးအား ခွင့်လွှတ်၍ အလှူပြုလုပ်ပေးရန် ပြောဆို

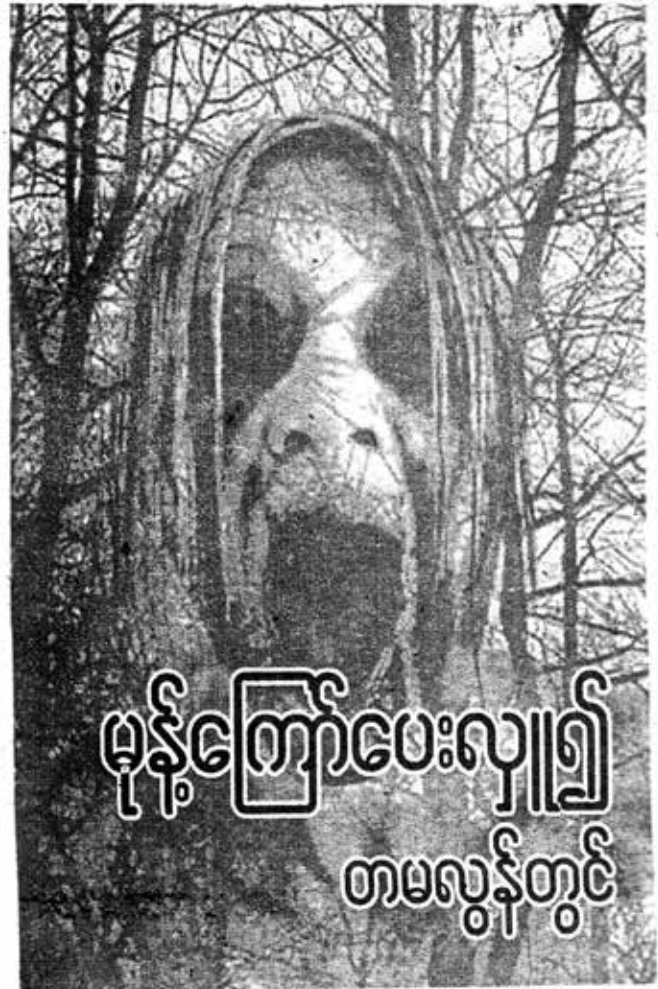
ဆုံးမကြသည်။ သူကြွယ်မှလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီး ကုသိုလ် အဖို့ဘာကို ပြိတ္တာမသို့ ရည်စူး သာဓုခေါ်ဆိုခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ပြိတ္တာမမှာ ဒုက္ခအဝဝမှ ကင်းလွတ်ပြီး ကောင်းရာ ဘုံသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း အသိပေးလေတော့သည်။

တစ်ကယ်တော့အဖြစ်အပျက်မှာ သာမန်မျှသာဖြစ်သည်။

လင်ယောက်ျားကိုမကျေနပ်ရာမှ မယားငယ်ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချမှု (ပါဏာတိပါတကံ)ဖြစ်နေရုံမကမိမိအပြစ်ကို ဖုံးကွယ်၍ လိမ်လည်ပြောဆို ကျိန်တွယ်ခြင်းက (မုသာဝါဒကံ)တို့ကြောင့် ပြိတ္တာဘဝတွင် ကျိန်စာစူး၍ ဒုက္ခအဝဝတွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မွေးသောကလေးကို ပြန်စားနေရသော ပြိတ္တာမ(သို့ မဟုတ်) ကျိန်စာကြောင့် လိမ်လည်မှုအကျိုးဆက် ဒုက္ခအဝဝ တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပါဏာတိပါတကံနှင့် မုသာဝါဒကံတို့၏
 အကျိုးပေးကား
 ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင်
 ပြိတ္တာဘဝရောက်သည့်တောင်မှ
 အဆိုးဆုံးဒုက္ခကိုခံစားခဲ့ရသည်လေ...။

မုန်ကြော်ပေးလျှင်
 တမလွန်တွင်

မုန့်ကြော်ပေးလှူ၍ တမလွန်တွင် ဥဠာရနတ်သမီးဖြစ်ခြင်း

(တစ်)

ဘုရားရှင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးပြီး တရား
ရေအေး တိုက်ကျွေးစဉ်ကာလကဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ
အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား လှူဒါန်းမှုပြုလုပ်လေ့ရှိသော သူဌေး
အိမ်တွင် သမီးမိန်းမငယ်သည် စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းကို
နှစ်သက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုသူငယ်မသည် နံနက်ထမင်းမစားမီ မိမိ
အတွက်ရသော စားသောက်ဖွယ်တို့မှ ထက်ဝက်ကို လှူဒါန်းမှု
ပြုခဲ့လေသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကိုသာ မိမိစားသုံးသည့်အကျင့်
ဖြစ်နေပြီ။ မိဘဖြစ်သူက လှူဒါန်းမှု ဝါသနာထုံသော အမျိုးသမီး
ငယ်ကို ပို၍လှူနိုင်စေရန် ဝေစုပို၍ ပေးလေ့ရှိသည်။

မိဘရော သားသမီးပါ လှူဒါန်းမှုတွင် ဝါသနာပါ ပေးကမ်းကြ
သဖြင့် ရက်ရောသူအဖြစ် ဗြူသားများက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးငယ် အရွယ်ရောက်သည့်အခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ
သူဌေးတစ်ဦး သားနှင့်ပေးစားကြသည်။ ထိုသတို့သား၏ မိဘများ
သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမျိုးဖြစ်၏။ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိ၊
ရတနာသုံးပါးအားလည်း ကြည်ညိုခြင်းမရှိသူများ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သို့
ကြွရောက်လာရာ ထိုလှူဒါန်းမှုပြုတတ်သော အမျိုးသမီးငယ်၏
ယောက္ခမအိမ်ရှေ့သို့ ဆွမ်းရပ်တော်မူလေသည်။

“အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်တော်မူပါရှင်ဘုရား”

မိန်းမပျိုလေးသည် အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာပြုလုပ် လာခဲ့
သော်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက္ခမအိမ်တွင် အလှူရေစက်
လက်နှင့်ကင်းကွာသလိုဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ယနေ့ ကုသိုလ်ထူးသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ် အိမ်ပေါက်ဝရောက်
လာသည်။ ကုသိုလ်ပြုခွင့်ကြံပြီ။ ခက်သည်က လှူဖွယ်ပစ္စည်း
လွယ်လွယ်မရှိ။ သို့သော် ယောက္ခမအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော
မုန့်ကို အသင့်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ယောက္ခမအတွက် ပြီးမှစီစဉ်ပေးမည်ဆိုကာ ထိုမှန်ကို မထေရ်ကြီးအား သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာနှင့် လှူဒါန်းလိုက်လေတော့သည်။

မထေရ်မြတ်သည် မိန်းမပျိုလေးအား ဤသို့ မှန်လှူဒါန်းမှုအတွက် အနုမောဒနာတရားဟောကြားကာ အိမ်မှထွက်ခွာသွားပြီ။

မကြာမီ ယောက္ခမပြန်ရောက်လာတော့ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် သူ့အတွက် မှန်စီစဉ်မထားသည်ကို စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ဟဲ့...ငါစားဖို့ ဘာမှစီစဉ်မထားဘူးလား”

“စီစဉ်ထားပါတယ်အဖေ”

“ဘယ်မှာလဲ စားစရာ”

“အဖေအတွက် စီစဉ်ထားတဲ့မှန်ကို အလှူခံကြွလာတဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်အား လှူဒါန်းလိုက်မိပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“အဖေအတွက် အခုသမီးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ငါ့အတွက်မှန်ကို လမ်းပေါ်က ရဟန်းကို လှူသတဲ့လား။ နှင် ငါတို့အိမ်က သည်လိုအလှူမျိုးမလုပ်ဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့၊ နှင်စော်ကားတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါအဖေ၊ လှူခွင့်ရခိုက် လှူလိုက်တာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါစားဖို့မှန်ကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ရဟန်းကို လှူလိုက်တာ ငါ့ကိုစော်ကားတာပဲ။ နှင့်ကို ဒီအပြစ်အတွက် ဒဏ်ခတ်ရလိမ့်မယ်”

ယောက္ခမဖြစ်သူဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ အနားမှာရှိတဲ့ ကျည်ပွေ့ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကိုယူပြီး မိန်းမပျိုလေး၏ကိုယ်ကို ရိုက်နှက်လေသည်။ ပခုံးစွန်းနှင့်ကျောများတွင် ကျည်ပွေ့ဖြင့် ပြင်းစွာရိုက်လိုက်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုလေးသည် ယောက္ခမရိုက်လိုက်သောဒဏ်ရာများဖြင့် အိပ်ယာထက်လဲနေရာမှ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာသောအခါ ကွယ်လွန်သွားလေတော့သည်။

ယောက္ခမအတွက်မှန်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ရဟန်းကို လှူလိုက်မိရာမှ အသက်ကို စွန့်ခဲ့ရလေတော့သည်။

(နှစ်)

ထိုမိန်းမပျိုလေးသည် အသက်နှင့်အမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လှူဒါန်းမှု ပြုနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုနောက်ဆုံး အရှင်မဟာ

မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သို့ ကောင်းမှုအစု သုစရိုက် တရားစုသည်သာ ထင်ရှားနေတော့၏။ သို့နှင့် ထိုမိန်းမပျိုလေးသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တွင် နတ်သမီးဖြစ်လေတော့သည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်တော့မူသောအခါ မုန့်လှူသော မိန်းမပျိုလေး နတ်သမီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“အို...နတ်သမီး၊ သင်နတ်သမီး၏ အခြွေအရံများပြား လှစွာ ၏။ အရောင်အဆင်းလည်း ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ အရပ် မျက်နှာ အားလုံးသို့ ထွန်းလင်းတောက်ပပါ၏။ သင့်ကိုနတ်သမီး နတ်သား တို့ ကခုန်ဖျော်ဖြေခြင်းလည်း ပြုနေကြသည်။ အလိုရှိအပ် တောင့်တ အပ်သော အခြွေအနေအားလုံး ပြည့်စုံပါ၏။ ဤသို့ ကြီးမားလှ သော ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ရပြီ။ အဘယ်သို့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကြောင့် ဤသို့စံစားနေရ လေသနည်း”

“အရှင်ဘုရား၊ လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သူဌေး တစ်ဦး၏ ချွေးမဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူတို့သည် ရတနာ သုံးပါးကို ဆည်းကပ်ခြင်းမပြု။ ဒုသီလအမျိုးအိမ်၌ နေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် တပည့်တော်မသည် မိဘအိမ်မှာရှိစဉ်ကပင် ရတနာ

သုံးပါး ဆည်းကပ်ခဲ့ပြီး အခွင့်သင့်လျှင်သင့်သလို အလှူကုသိုလ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟု ထင်ရှား သောရဟန်းကို ယောက္ခမခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ မုန့်လှူဒါန်းမှုပြုခဲ့ မိပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒီနောက်တော့”

“တပည့်တော် လှူဒါန်းမှုဟာ အပြစ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ ယောက္ခမကြီးက တပည့်တော်လှူဒါန်းမှုကို အပြစ်ပေးသည့် အနေဖြင့် ကျည်ပွေ့နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရိုက်နှက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ရိုက်နှက်မှုကြောင့် တပည့်တော်မအသက်ထွက်ခဲ့ရပြီး တမလွန် ဘဝမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် နတ်ဘုံမှာ နတ်သမီးလာဖြစ်ရ ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းလေစွ...ကောင်းလေစွ”

“တပည့်တော်သည် ထိုမုန့်လှူသော ကုသိုလ်ကံကိုသာ ပြုမူခဲ့ပါသည်။ ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးအာနိသင်ကိုလည်း မိမိ ကိုယ်တိုင် ခံစားခွင့်ရပါပြီဘုရား။ တပည့်တော်မ ခံစားရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကား များပြားလှပါသည်”

“မှန်ပေတယ် နတ်သမီး”

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် လှူဒါန်းမှုနှင့်ယှဉ် ဆရာ

သခင်အား ပေးအပ်ကပ်လှူခဲ့သည်မှ ယခုလို ချမ်းသာခြင်းသို့ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကြည်ညိုသောစိတ်ထားရှိသည်ဖြစ်၍ အတိုင်း အရှည်မထား များပြားလှစွာသော ကြည်ညိုခြင်းတို့ကြောင့် ဤသို့ လှူဒါန်းမှုအကျိုး ခံစားရခြင်းပါဘုရား”

လှူဒါန်းမှုပြုမှုခွဲခြင်းသည်

သဒ္ဓါတရားအပေါ်မှာသာ အခြေခံခဲ့သည်။

မည်သည့်အကျိုးကိုမျှ မျှော်ကိုးလှူဒါန်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။

သို့သော်...

စေတနာထက်သန်စွာ ပေးလှူခဲ့သောအကျိုးကြောင့်

နတ်ပြည်တွင် စည်းစိမ်ချမ်းသာပြည့်စုံသော

ဥဋ္ဌာရနတ်သမီးဖြစ်ခွင့်ရခဲ့လေပြီတကား။

မပဲဝါ

၏

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး

မဖဲဝါ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး

ငယ်ပေါင်းတွေအတွက် မဖဲဝါ၏ စေတနာ (သို့မဟုတ်) အင်းသရဲပေတိုးအား တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း

ဟင်္သာတစ်ကောင်၊ သာရဝေါမြို့နယ်၊ ဒူးယားအင်းဘေးမှ သင်္ချိုင်းမြေပုံတစ်ခုတွင် အသက်သုံးဆယ်ကျော် မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦးနှင့် အသက်ဆယ့်လေးနှစ်သားခန့်ရှိ လူငယ်လေးတစ်ဦးတို့ ဦးခိုက်ပူဖော်မှု ပြုနေသည်။

သင်္ချိုင်းမြေအဝင်ဝတွင် ကြီးမားသော အပင်ကြီးများမှ ဝဲယုံကျလာသော သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးရှို့ထားသဖြင့် မီးခိုး လုံးများ သင်္ချိုင်းမြေတစ်လျှောက် ဝေဝဲကျရောက်နေသည်။

မြူနှင်းမှုန်ကြားမှ သားအမိနှစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုကို အလွမ်း သရုပ်ပေါ်လွင်စေတော့သည်။ မြင်ရသူရင်မှာ မချိခံစားရမည်သာ။

“ကိုပေတိုးရေ...အမျှ..အမျှ..အမျှ၊ ကျွန်မတို့ သားအမိ

အလှူအတန်းပြုပြီး အမျှပေးဝေပါတယ်။ သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေ ကိုပေတိုး”

“ဖေဖေက ဒီဒူးယားအင်းမှာ ရေနစ်သေပြီးတဲ့နောက် ဘယ်ကို ရောက်သွားမှာလဲ မေမေ”

“မင်းအဖေ ကိုပေတိုးဟာ အသက်ရှိသမျှ တံငါအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တယ်။ အကုသိုလ် အလုပ်တွေနဲ့ ဒို့မိသားစုဘဝကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ တမလွန်မှာ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့သားရယ်”

“သားကတော့ ဖေဖေကုသိုလ်ရအောင် ကြီးလာရင် ဖေဖေ အလှူအဖြစ်နဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ တည်ပေးချင်တယ်မေမေ”

“ရည်မှန်းချက်ထားရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့ သားရယ်..”

“သားတို့ ဘယ်ကိုပြောင်းကြမလဲ မေမေ..”

“မင်းဖေဖေလုပ်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေ ငါ့သားကို အမွေပေးချင်လို့ ဒီဒူးယားအင်းနဲ့ဝေးရာသွားကြမှာပေါ့သားရယ်။ မေမေ့ အမျိုး တွေရှိတဲ့ ထိန်တောကိုပြောင်းပြီး တစ်ခြားအသက်မွေးမှုနဲ့ ကုသိုလ်ပြု ကြရမှာပေါ့သားရယ်”

“ကောင်းတယ် ရွှေအိမ်...သူငယ်ချင်း၊ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မီးခိုးလုံးတွေကြားမှ မြန်မာ ဆန်ဆန် အချိတ်လုံချည်နှင့် ဆံပင်ရှည်ဂုတ်ဝဲချ၍ ပန်းတွေဝေနေ အောင်ပန်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“ဟင်...မဖဲဝါ”

“ဟုတ်တယ်..ငါမဖဲဝါပဲ ရွှေအိမ်၊ နင်တို့မိသားစုရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်အရ”

“ငါနားလည်ပါတယ် မဖဲဝါ၊ ခုတော့ ငါတို့သားအမိ သည်နယ်မြေနဲ့ဝေးရာကို သွားကြတော့မလို့ပါ”

“ကောင်းတယ် မရွှေအိမ်၊ နင်ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာ နင့်သားလေးငွေတိုး ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မှန်တယ် ရွှေအိမ်”

“နင်သိအောင်တော့ ပြောပြထားမယ်။ နင့်ယောက်ျား ပေတိုးငါ့အင်းထဲမှာ ငါးခိုးဖမ်းတုန်း ရေနှစ်သေခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ခုတော့ သူ့ဝိညာဉ်ကို ထိမ်းချုပ်ပြီး ဒူးယားအင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အင်းသရဲပေတိုးအဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်ရတယ်”

“ဘယ်လို...မဖဲဝါ”

“ဟုတ်တယ် နင့်ယောက်ျားရဲ့ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ဒီမြေပုံအောက်မှာရှိနေပေမယ့် ဝိညာဉ်ကတော့ အင်းသရဲပေတိုး အဖြစ်နဲ့ ဒူးယားအင်းကို စောင့်ရှောက်နေရတော့မှာပေါ့”

“ရက်စက်လိုက်တာ မဖဲဝါရယ်”

“သူ့ ဖိုက်ပြစ်အတွက် သူခံရတာပါ ရွှေအိမ်၊ နင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် ပေတိုးအတွက် အလှူဒါနပြုပြီး ဒီသင်္ချိုင်း မှာလာပြီး ကုသိုလ်အမှုဝေနိုင်တာနဲ့အမျှ သည်ဘဝက လွတ်သွားမှာပါ။ အင်းသရဲပေတိုးဆိုတာလဲ ဒို့ဒူးယားအင်းရဲ့ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားလိုက်တာပါ”

“ရက်စက်လိုက်တာ မဖဲဝါရယ်”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ရွှေအိမ်၊ နင်နဲ့ငါဟာ ရွှေမြို့တော်ကြီးကတည်းက တွဲခဲ့ကြရသူ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သာရဝေါမှာ တို့မောင်နှမရုပ်ဖျက်ပြီး နန်းတွင်းပုံစံဖျောက် တံငါသည်ဘဝ ရောက်ခဲ့တော့လည်း နင်နဲ့ငါဟာ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ပါ။ အခုလို နင့်ယောက်ျားပေတိုးကို အင်းသရဲတာဝန်ပေးတာလဲ နင့်ဖျက်နှာကြောင့်ပါ ရွှေအိမ်၊ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ နင်တို့မိသားစုကို ငါတတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဖဲဝါ၊ ငါနဲ့နင်နဲ့ ဘဝခြားနေကြပြီဆိုတာလဲ သတိထားပါအုံး၊ ငါတို့လူသားတွေအနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘဝခရီးဆက်ပါရစေ”

“ရွှေအိမ် အတွေးမမှားပါနဲ့၊ ငါဟာ သာမန်နာနာဘာဝ

ပရနယ်က မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့တန်ခိုး ငါ့တာဝန်နဲ့ စောင့်ရှောက်ခွင့် ရတဲ့သူပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့သားအမိကို ငါစောင့်ရှောက်မယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ နင်တို့နေတဲ့အရပ်မှာ ငါ့ကို မိသားစု အဖြစ် နေခွင့်ပြုဖို့ပဲလိုတယ်။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို နင့်ခွင့်ပြုချက်ရရင် ငါပိုင်အောင်လုပ်ပြီး နင်တို့နားမှာ စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဘဝခြားပြီပို့ နေပါစေတော့ မဖဲဝါ”

“အို...အမေကလည်း ဒေါ်လေးမဖဲဝါက ဆန္ဒရှိရင် သား တို့လည်း အားကိုးရတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ...မနက်ဖြန် သာရဏုံးဖြတ်တာဆိပ်ကနေ ငါတို့ သဘောနဲ့ မိုးညိုထိန်တောကို သွားကြမယ်”

မရွှေအိမ်နှင့် သားငယ်ငွေတိုးတို့မှ ဖခင်ပေတိုးမြေပုံကို ဦးချပြီး သင်္ချိုင်းမြေမှ ထွက်ခွာလာသည်။ မဖဲဝါက အငွေအသက် ပုံစံဖြင့် သင်္ချိုင်းအဝင်ဝထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။ ထိုစဉ် သင်္ချိုင်းမြေ အနီးရှိ ခူးယားအင်းရေပြင်သည် လှိုင်းဂယက်များ ထသွားသည်။ လှိုင်းဂယက်များကြားမှ သဏ္ဍာန်တစ်ခု လှုပ်ရှားသလို မြင်လိုက်ရ သည်။ အင်းသရဲပေတိုး သူ့မိန်းမနှင့်ကလေးကို နှုတ်ဆက်ဟန် တွေ့လိုက်ရသည်။

နေရစ်တော့...အင်းသရဲပေတိုးရယ်.....။

လွတ်အောင်ပြေးလို့ ရမတဲ့လားရွှေအိမ်ရယ်

နှင်းမှုဲများက ဝေဝဲကျရောက်နေသည်။

မျက်နှာတွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကြီးပေါင်းထားသော မိန်း မယျိုတစ်ဦးက သားငယ်ကိုလက်ဆွဲ၍ သာရဝေါကမ်းပါးပြုရာ ဘေးမှ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သာရဝေါ သဘောဆိပ်ကို မြင်ရသည်။ ဟင်္သာတသို့ လည်း ကောင်း၊ မိုးညိုထိန်တောသို့ လည်းကောင်း ထွက်ခွာမည် သဘောများပေါ်တွင် လူတွေလှုပ်ရှားနေသည်ကို သဘောပေါ်မှ မီးရောင်ဖြင့်တွေ့နေရသည်။

“အမေ..သားတို့သဘောနဲ့သွားမယ်ဆို”

“မဟုတ်ဘူးသား၊ သာရဝေါကမ်းပြိုနေတော့ လှည်းလမ်း အတိုင်း ဖီးဖြူကုန်းဘူတာကို ရောက်အောင်သွားမယ်။ ဖီးဖြူ ကုန်းဘူတာကနေ လှည်းငှားပြီး ထိန်တောဘုရားသုံးဆူကို ကူးကြ မယ်လေ”

မရွှေအိမ်သည် တာလမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသော လှည်းတစ်စီးကို ဖီးဖြူကုန်းဘူတာသို့ပို့ပေးရန်ပြောပြီး သားအမိနှစ်ယောက် လှည်း ပေါ်တက်ကြသည်။ သူတို့သားအမိ လှည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် နွားလှည်းက အမြန်ပြေးတော့သည်။

လှည်းလမ်းတာရိုးသည် သာရဝေါ ဖီးဖြူကုန်းရထား လမ်းနှင့် အပြိုင်ဖြစ်သည်။ တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော လှည်းပေါ်တွင်ပါသော အိတ်နှင့် တောင်းတစ်လုံးကိုဖက်၍ မရွှေအိမ် ရင်တမမနှင့် လိုက်လာသည်။

သူ့လုပ်ရပ်ကိုမှန်သည်ဟုထင်နေသည်။ စိတ်တော့မကောင်း...

မဖဲဝါကို သင်္ဘောဖြင့် ထိန်တောသွားမည်ဟု မနေ့က ပြောခဲ့သည်။ ယခု ဖီးဖြူကုန်းမှတစ်ဆင့် ထိန်တောသွားရန် လှည်းလမ်းမှ စီစဉ်ခဲ့သည်။ နတ်နဲ့နဂါး မလှည့်စားနဲ့တော့ ဆိုရိုးရှိသည်။ မဖဲဝါက နတ်အဆင့်မရောက်သေးဟု ရွှေအိမ်ထင်သည်။ သည်တော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေ့မှာ ဖီးဖြူကုန်းဘူတာပဲ၊ ဘူတာနောက်မှာ ထိန်တော၊ မိုးညို၊ သရက်တပင်တာဆုံသွားမယ့် လှည်းတွေရှိပါတယ်”

လှည်းသမားက သူတို့သားအမိကို ဖီးဖြူကုန်းဘူတာ နောက်မှ လှည်းများရပ်ထားရာနေရာသို့ ပို့ပေးသည်။ ရွှေအိမ်သည် သားလက်ကိုဆွဲ၊ အိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်၊ တောင်းတစ်လုံးကိုရွက်ဖြင့် လှည်းများရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့...ရွှေအိမ် နောက်ကျလှချည့်လား၊ လာလာ ဒီမှာ နင်တို့ သားအမိကိုစောင့်နေတာ၊ ငါလှည်းငှားပြီးပြီ”

“ဟင်...မဖဲဝါ”

ရွှေအိမ်မှ လှည်းပေါ်မှအမျိုးသမီးကို ကြည့်၍ အသံတိုးတိတ်စွာ ဆိုလိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားဖြင့် ဆံပင်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဘီးစိုက်၍ထုံးထားသည်။ အညာ စောင်တစ်ထည် ကိုမြိုလို့...

ရှုပ်ပြောင်းရှုပ်လွှဲတော်ပါပေ မဖဲဝါရယ်။

“ကဲ...သားလေး ရှေ့ကတက်၊ ရွှေအိမ် ပစ္စည်းတွေပေး၊ လာလာ အမြန်တက်ကြ”

ကြိုတင်ရောက်ရှိနေသော မဖဲဝါက ကြိုဆိုမှုပြုသည်။ လှည်း သမားကြီးကတော့ မဖဲဝါကို သာမန်မိန်းမပျိုတစ်ဦးလိုပင် ထင်မည်။

ရှုပ်ပြောင်းရှုပ်လွှဲကျွမ်းလှသည် မဖဲဝါ။

ပရလောကသားမှ လူသားအသွင် ယူနေနိုင်ပါပေ။

“ရွှေအိမ် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ငါ့ကို အတူနေခွင့်ပေး၊ နင်တို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်ပြီး နင့်သား လူလားမြောက်အောင် ငါလုပ်ပေးပါရစေ၊ နင့်ယောက်ျားပေတိုးကလဲ ငါ့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျမှာပါ။ ဒါပေမယ့် နင်ခွင့်မပြုရင် ငါဘာမှ လုပ်မရသလို၊ နင့်ခြံဝင်း အိမ်ပေါ်တောင် တက်လို့မရဘူး၊ နင်ခွင့်ပြုမှ”

ရွှေအိမ်စဉ်းစားရပြီ။

မဖဲဝါ၏ စေတနာက ပေါ့ပေါ့မဟုတ်။

ငယ်သူချင်းဘဝ၊ လူသားဘဝမှခင်မင်မှုကို ဘဝခြားသော်လည်း
စေတနာမရှားပါလားလေ။ လောလောဆယ်တော့ မဖဲဝါကိုတယ်လို
ရှောင်ရှောင် မရပါလား။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့

ထိန်တောမှာ မဖဲဝါနှင့်အတူနေမယ်။

ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်။

“ငါနဲ့အတူနေပါ မဖဲဝါရယ်...”

မဖဲဝါတို့ ခရီးတစ်ထောက်နားခြင်း

“အရီးသိန်းရေ...ဘကြီးထွန်းမြင့်ရေ”

“ဟဲ့ ဘယ်သူတွေလဲ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြလေ”

“အရီးလေးရေ ကျွန်မ ရွှေအိမ်ပါ သားနဲ့အတူလာကြတာပါ”

“ဟဲ့ နင့်သားက အတော်ကြီးလာပြီဘဲ”

“အားကိုးရမဲ့သား ဖြစ်ထင်နေပြီပေါ့”

“သူ့ အဖေ ပေတိုးမရှိတော့ သူ့ပဲ အားကိုးရတော့မှာပေါ့
ဘကြီးရဲ့”

“ကောင်းမျှကွာ၊ ကဲ...ကဲ...ပစ္စည်းတွေ ချထားပါအုံး”

အိမ်ပေါ်တက်လာသော သားအမိကို အဖွားဒေါ်သိန်းညွန့်နှင့်
သားဖြစ်သူ ဘကြီးထွန်းမြင့်တို့မှ ကြိုဆိုကြသည်။

“အရီးသိန်းရေ သမီးတို့ ဒီမှာနေကြမလို့”

“အမလေးတော် ကြိုက်သလိုနေပါတော်။ ဟောဒီ အိမ်ရှေ့
တစ်ခြမ်းမှာ မိုးညိုက ရဲထွဋ်တို့လင်မယားနေကြတယ်။ ညည်း
တို့သားအမိ အနောက်ခြမ်းမှာ ကြိုက်သလိုနေကြ”

“မိုးညိုက သတင်းထောက် ကိုရဲထွဋ်ခား”

“အေးဟုတ်တယ်။ နင်တို့နဲ့သိလား၊ ကောင်းတာပေါ့”

“သူ့အစ်ကို ကိုစောထွန်းနဲ့ ပိုခင်ပါတယ်”

“ဇာဲကဲ အထဲကို ပစ္စည်းတွေ သွားချထား”

အထုပ်အပိုးများကို သားအမိနှစ်ယောက်ယူပြီး အိမ်ခန်း ထဲသို့
ခွာကြသည်။ ထိုစဉ် ဦးထွန်းမြင့်မှ မရွှေအိမ်ကို မေးခွန်း မေးလေပြီ။

“ဟဲ့...ရွှေအိမ် နင်တို့နဲ့အတူ တစ်ယောက်ပါလာပါသေးလား”

“ဟုတ်တယ် ဖိုးလေးရေ၊ ဟသံတရားယားအင်းက မဖဲဝါလေ”

“အဲ...အင်းသူကြီး မဖဲဝါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖိုးလေး”

“မဖဲဝါက ဆုံးပြီးပြီမဟုတ်လား”

“မဖဲဝါက ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ သမီးတို့သားအမိကို လိုက်ကူညီ တာပါ”

“အေးပါ။ သူက လူ့ဘဝမှာ လူတွေကို တော်တော် ကူညီခဲ့ တာပဲ။ ဒို့ရွာက သူ့အင်းထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ ပြောကြလို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အခုလဲ သမီးတို့သားအမိကို စိတ်မချလို့ လိုက်ပို့တာပါ။ သူက ရုပ်ပြောင်းကိုယ်ခွဲနဲ့ နေဇးမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ထားကို လေးစားလို့ ဒို့ကို အနှောက်အယှက်မပေးရင် နေပါစေကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘကြီး”

ဦးထွန်းမြင့်က ခေါင်းတစ်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ဖြန့်ထွက် သွားပြီ။ မရွှေအိမ်မသိသေးသည်က မဖဲဝါနှင့် ဦးထွန်းမြင့် ဆက်သွယ်ရေးပင်။ မဖဲဝါက အိမ်ထဲမရောက်မီကပင် သူ့ဝိညာဉ်ဖြင့် မနောစွမ်းအင်သုံး၍ အိမ်ရှင်ကို ခွင့်တိုင်ပြီးဖြစ်သည်။ ဦးထွန်း မြင့်လည်း ရပ်ရွာထဲတွင် မြန်မာဆေးကုနေသော အထက်တိုင်း တစ်ခုမှ ဆရာကြီးတစ်ဦးပင်။

“ကဲရွှေအိမ်ရှေ့..ရောက်ရောက်ချင်းပဲ လုပ်ငန်းစရအောင်”

“ဘာများလဲ မဖဲဝါရဲ့”

“ဟဲ့ ရှေ့လမ်းထိပ်က ဆန်ဂိုဒေါင်ဘေးမှာ အသုဘရှိတယ်။ ဒို့သားအမိ စီးပွားသွားရှာမယ်လေ။ နင့်သားကိုလဲ သင် ပေးရင်းနဲ့ ပေါ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မဖဲဝါ”

“အသုဘအိမ်မှာ ဖဲသွားရိုက်ရမှာပေါ့။ သာရဝေါဘက်ကသူဌေး တွေလဲ ရောက်နေတယ်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ကွယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မဖဲဝါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ရွှေအိမ်ရယ်၊ နင် အိမ်မှာပဲနေခဲ့ပါ။ ငါ့ နင်နဂိုရုပ် ပုံစံပြောင်းပြီး နင့်သားနဲ့အတူ ဖဲသွားရိုက်မလို့”

“ရှင်ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ မဖဲဝါရယ်”

“ငွေအရချောင်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ နင်တို့သားအမိကို ငါ့ကူညီပါ့မယ်။ စိတ်ချရပြီဆိုတော့ ငါ့နေရာ ငါပြန်ပါ့မယ်အေ”

မဖဲဝါက သူ့စေတနာစကားကို ရှင်းပြသည်။ ဖဲရိုက်ခြင်းကို ငယ်စဉ်က ဝါသနာပါသလို ကျွမ်းကျင်သူမို့ သူ့အလုပ်ကို သူ ယုံကြည်သည်။

ညနေစောင်းတော့ မဖဲဝါသည် မရွှေအိမ်သားကို လက်ဆွဲ၍ အသုဘအိမ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အများအပြင်မှာတော့ မရွှေအိမ်နဲ့ သူ့သားငွေတိုး။

တကယ်တော့

မဖဲဝါနှင့် မရွှေအိမ်သား ငွေတိုးတို့ပင်.....

မဖဲဝါတို့ ဖဲဝိုင်းတွင်အနိုင်ရခြင်း

“ရွှေအိမ်တို့သားအမိပါလားဟေ့ လာကြ”

“ကြီးဒေါ် ကျွန်မတို့သားအမိလည်း ကစားချင်လို့”

“ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ရင် ကြိုက်တဲ့ဝိုင်း ဝင်ကစားပေါ့”

ဖဲဝိုင်းသုံးဝိုင်းလောက်ရှိနေသည်။ မဖဲဝါတို့သားအမိကို ဝိုင်းအသီးသီးမှ အကဲခတ်သလိုကြည့်နေသည်။ မဖဲဝါသည် ငွေထုပ်ကို သားလက်ထဲမှ ပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး ကြည့်နေသူများ မြင်သာအောင် ငွေထုပ်ထဲမှ အချို့ကို ထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကစားမည့် သူတို့ သားအမိကို ဝိုင်းတွေ့က အံ့ဩစွာကြည့်နေသည်။

မဖဲဝါသည် ဖဲဝိုင်းသုံးဝိုင်းအလယ်မှ ငွေပုံအကြီးဆုံးဝိုင်းကြီးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မဖဲဝါကိုင်ထားသော ငွေထုပ်အိတ်ကိုကြည့်ပြီး နေရာချပေးကြသည်။

“ကဲ ကျွန်မတို့သားအမိ တစ်အိမ်ဝင်ပါမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ....ရပါတယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ဖဲထုပ်ကိုမွှေနှောက်ပြီး ပြန်စီထပ်သည်။ ထို့နောက် ဖဲကိုချိုး၍ ကိုင်လိုက်ပြီ။ ဒိုင်လုပ်သူက ဖဲထုပ်စတင် ဝေလိုက်သည်။ မဖဲဝါနှင့်အတူပါလာသော ရွှေအိမ်သား ငွေတိုးက ဖဲကစားသည်။ ရွှေအိမ်ပုံစံ ကိုယ်ပွားလုပ်လာသော မဖဲဝါက သားနှောက်မှာ နေရာယူ၍ ကစားသည်။

ဖဲဝိုင်းတွင်းမှ လူများ လက်မလည်အောင် ကစားနေကြသည်။ မဖဲဝါက ငွေတိုးနှောက်မှ သူ့သားဖဲချပ်အပွင့်များကို အကဲခပ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်လျက် တစ်ဦးချင်းစီ၏ ဖဲချပ်များကို ကြောဖက်မှ လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်။

ဖဲချပ်များကို ပစ်တန်တာပစ်၊ ဆွဲယူသင့်တာ ဆွဲနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အချိန်တန်၍ ဖဲချပ်များလှန်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝိုင်းအလယ်မှ ငွေပုံကြီးကို ငွေတိုးက သိမ်းပိုက် ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဝိုင်းထဲမှ အခြားယောက်ျား ဖဲသမားများက မကျေမနပ် ကြည့်နေသည်။ သို့သော် မကြာမီ ငါးကြိမ်မျှ ဝိုင်းကစားပြီးသော် ငွေတိုးရှေ့တွင် ငွေပုံကြီး ဟီးထနေသည်။

မဖဲဝါက ငွေများကို သင့်သလို စီထပ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

“ကဲ...ဒီတစ်ပွဲပြီးရင်တော့ ကျွန်မတို့သားအမိ ထွက်မယ်နော။ အချိန်သိပ်မှောင်နေပြီ”

တစ်ဝိုင်းလုံး ဘာမှမပြောကြ။ သို့သော် သူတို့အကြည့် များက မဖဲဝါပိုက်ဆံထုပ်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြသည်။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကစားပြီး မကြာမီ ငွေပုံကြီးက ငွေတိုးရှေ့ရောက်လာ လေပြီ။

“ကဲ...ကျွန်မတို့ ပြန်မယ်။ ကြီးဒေါ်ရေ ရော့ရော့ အကောက်ငွေ လို့ သဘောမထားပါနဲ့ ကူငွေလို့သဘောထားပြီး လက်ခံပါ”

အသုဘအိမ်မှ အမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းထဲမှ သားအမိနှစ်ယောက် ခွဲခွာ လိုက်ကြသည်။ ဝိုင်းပတ်ဝန်းကျင်မှ အမျိုးသားတချို့လည်း ထထွက်လာကြသည်။

မဖဲဝါတို့သားအမိ ခြံထဲမှ ထွက်လာသည်။ ငွေထုပ်ကို ပိုက်လျက်နှင့်...

“ဒီလို သုံးပွဲလောက်ကစားပြီးရင် ငါ့သား စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ အရင်းအနှီးရပါပြီကွာ”

“နိုင်တာတော့ ကောင်းပါတယ် အမေဝါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ အကြည့်က မကျေနပ်သလိုပဲ”

“အနိုင်အရှုံးကစားပွဲတိုင်းမှာ ရှုံးတဲ့သူတွေက မကျေနပ် မှုရှိကြတာ သဘာဝပါသားရယ်”

“မရွှေအိမ်တို့သားအမိ ဆန်ကိုဒေါင်ကြားထဲက မသွားနဲ့နော် မှောင်ရိပ်တွေကျနေလို့။ လမ်းပေါ်ကပဲသွားကြ။ ဘုရားသုံးဆူကို မြင်နေရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးဒေါ် နောက်ညလဲ လာအုန်းမှာပါ”

မဖဲဝါသည် ငွေထုပ်ကိုပိုက်လျက် အလင်းရောင်မှိန်မှိန် ရှိသော လမ်းဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ကပ်၍လျှောက်နေသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် မှောင်ရိပ်တစ်နေရာမှ လူရွယ်သုံးဦး ရှေ့မှာ ပိတ်ဆို ရပ်နေသည်။

“ဒီလို အနိုင်နဲ့ဝိုင်းလို့ ရမလား”

“နိုင်သမျှ လှူခဲ့ပေတော့ဟေ့”

“ငွေနဲ့အသက်နဲ့ လဲမယ်ဆိုလဲ ရတယ်”

“ပြောပြောဆိုဆို သူတို့သားအမိကို လူသုံးယောက် ဝိုင်း လိုက် ကြသည်။

မဖဲဝါက ငွေတိုးလက်ကိုဆွဲ၍ ငွေထုပ်ပိုက်ကာ လွတ်နေသော နေရာမှ ဖောက်ထွက်သည်။

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပါ။ မတရားမလုပ်ကြနဲ့”

မဖဲဝါက ငွေတိုးလက်ကိုဆွဲ၍ မှောင်ရိပ်အနီးက သစ်ပင်ကြီး နားကပ်သွားသည်။

“သားရေ အမေ့လက်ကို မြဲမြဲကိုင်ထား”

ပြောပြောဆိုဆို မဖဲဝါက မြေပြင်မှ အပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်သည်။ မဖဲဝါတို့သားအမိ ညောင်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်း တစ်ခုပေါ်ရောက်သွားကြသည်။ ကြည့်နေသူ အမျိုးသားသုံး ယောက် အနည်းငယ် တွန့်သွားသည်။

“ဟ ရွှေအိမ်က စွမ်းလှချည်လား”

“ဘယ်လောက်ခွင့်မွမ်း ဖိညတို့ရဲ့လက်ထဲမှာပါ”

မဖဲဝါသည် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ငွေအိတ်နှင့်အတူ ငွေတိုး ကိုထားခဲ့ပြီး အပင်အောက် ပြန်ဆင်းလာသည်။

“ငါရွှေအိမ်မဟုတ်ဘူးဟဲ့...မဖဲဝါ..ကြည့်ထားကြ”

မဖဲဝါက အသံထွက်ရင်း ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်း မဖဲဝါအရပ်ကြီးက ရှည်ထွက်လာသည်။ သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ခါသိမ်းလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို မြင်အောင် ပြလိုက်သည်။

“ဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရွှေအိမ်မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေအိမ်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မဖဲဝါ”

ဝိုင်းထားသော လူဆိုးများ ကြောင်သွားကြသည်။

ရွှေအိမ်တို့သားအမိဆိုပြီး လူယက်ဖို့ ဝိုင်းကြစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ရွှေအိမ်မှ မဖဲဝါသရုပ်ပေါ်လာသည်။

ကြည့်နေရင်းမှပင် အရပ်က ဆယ်ပေကျော်မြင့်နေသည်။

ဆံပင်ဖားလျားချ၍ မျက်ထောင့်နီကြီးများက ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်သွက်လက်လှသည်။ မြင့်မားသော အရပ်မှ ရှည်လျားသောလက်တံများရှေ့သို့ ထိုးထွက်လာသည်။

လက်တန်ရှည်ကြီးများက နောက်ယက်သူတို့အားမှ ဝဲနေပြီး ဖိလှုပ်ခင်ဖြစ်နေပြီ။

“ငါ လူတွေကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ နင်တို့ဝေးရာသွားကြ ငါ့လက်နဲ့ထိရင် နင်တို့ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မဖဲဝါ ရှေ့တိုးလာသည်။ နောက်ယက်သူများ မဖဲဝါလက်နှင့် ဝေးရာကို ရှောင်နေကြရသည်။ မြင်ကွင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ။ အရပ်မြင့်မြင့် ဆံပင်ဖားလျား၊ လက်တံရှည် ရှည်ကြီးနှင့် ရှေ့တိုးလာသော မဖဲဝါခြေလှမ်းကို လွတ်အောင်ပြေး ကြလေပြီ။

“နောက်တစ်ခါ နောက်ယက်ရင် သတိသာထားကြ”

“မဖဲဝါကြီး ကြောက်စရာကောင်းပါဘိ...ပြေးကြဟေ့”

နောက်ယက်သူများ ဝေးရာသို့ ရောက်သွားမှ မဖဲဝါ

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်တင်ထားခဲ့သော သားငယ်နှင့် ငွေအိတ်ကို လက်မှဆွဲပြီး မြေပြင်သို့ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

မဖဲဝါပုံစံနှင့်မဟုတ်တော့။

ရွှေအိမ်နှင့် သူ့သား ငွေတိုးလက်ဆွဲလာသလို

“ကြောက်လိုက်တာ အမေဝါရယ်”

“ဒို့သားအမိကို ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူးကွာ။ ရမလားလို့ စမ်းကြည့် တာပါ”

“အမေဝါရယ် သားတောင် ကြောက်သွားတယ်”

“အမေလဲ အခြေအနေအရ လုပ်လိုက်ရတာပါ။ ဒီလို ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲ မကြာခဏ မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့ကွာ။ ကဲ အိမ်ပြန်ကြစို့။ ရွှေအိမ်က မအိပ်ဘဲ စောင့်နေကြမှာ။ ဒီလို နောက်ထပ် စာစ်ရပ် မယောက် ကစားပြီးရင် ငါ့သားကို မင်းလှပို့ပြီး အုန်းသီး ငှက်ပျော သီးခိုင် ဖွင့်ခိုင်းရမယ်။ ဘဝပုံစံပြောင်းရမယ် ငွေတိုးရေ”

မဖဲဝါလား မရွှေအိမ်လား ဝိုးတဝါး

သည်နေ့ ဖဲဝိုင်းမှာ လူစုံသည်။ ဟင်္သာတနယ်မှ ပွဲစားများပါ

ရောက်နေကြသည်။ မရွှေအိမ်နှင့် သားတော်မောင်က ဖဲဝိုင်းတွင် လူအများစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သားတော်မောင် ငွေတိုးရေတွင် ငွေပုံကြီးက ကြီးသထက်ကြီးလာသည်။

မရွှေအိမ်တို့သားအမိ ကြိုတင်ကြေငြာထားသည့်အတိုင်း ဖဲဝိုင်းမှ ထလိုက်ကြသည်။ ငွေများကို အိတ်တစ်လုံးဖြင့်ထည့်၍ အိမ်မှ ထွက်လာကြသည်။ အသုဘအိမ်ကို ကူငွေပေးပြီး ယွက် လာခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ ထွက်လာပြီး စပါးဂိုဒေါင် မှောင် ခိုကြားမှ ဖြတ်လျှောက်လာတော့ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် နောက်မှ လူတစ်စုလိုက်လာကြသည်။ အားလုံးပေါင်း လေး ယောက်။

မျက်နှာအဝတ်စည်း၍ လူတိုင်းတွင် တားကိုယ်စီကိုင်လျက်

“ဒီတစ်ခါတော့ ဒို့လက်က မလွတ်တော့ပါဘူ မဖဲဝါ”

“မင်းဘယ်လောက်ပဲ နာမည်ကြီးကြီး ငါ့လက်ထဲက ကိုး သချိုင်းသံတားနဲ့တွေ့ရတော့မှာပေါ့”

လူဆိုးများက နောက်ယှက်ဟန်ပြု၍ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

ရွှေအိမ်က ငွေထုပ်ကိုပိုက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့သားအမိကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ကျွန်မ မဖဲဝါ မဟုတ် တဲ့။ ရွှေအိမ်ပါ”

“ဒို့ကို လှည့်စားလို့ မရတော့ဘူး မဖဲဝါ၊ ဟိုနေ့က နင် ရွှေအိမ်ကနေ မဖဲဝါဖြစ်သွားတာ ငါတို့မြင်တယ်”

“ဒုတော့ နင်တို့ ကြောက်တဲ့ ကိုးသချိုင်းသံစားနဲ့ တွေ့ရတော့မှာ”

မရွှေအိမ်က လက်ထဲမှငွေထုပ်ကို သားလက်ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း လူဆိုးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သားဖြစ်သူက မှောင်ရိပ်အကွယ်မှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးသည်။

“နင့်သား လွတ်ပေမဲ့ နင် ငါတို့လက်ထဲမှာပါ မဖဲဝါ”

လူဆိုးတစ်ဦးလက်တွင်းမှစားကို အရှိန်ဖြင့် မရွှေအိမ် ရင်ထဲထိုးလိုက်သည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း မရွှေအိမ်လို့မထင် ရှုပ်ပြောင်းရှုပ်လွဲလုပ်တတ်သော မဖဲဝါဟုထင်ပြီး အပိုင် စားဖြိုလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မဖဲဝါမဟုတ်။

သည်နေ့ ရွှေအိမ်ကိုယ်တိုင် သားနှင့်အတူလာကစားခြင်း ဖြစ်သည်။ အစွမ်းအစမရှိသောမရွှေအိမ် စားဒဏ်ရာဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ သားဖြစ်သူ ငွေတိုးက အသုဘအိမ်သို့ပြန်ပြီး လူစုပြီး ပြန်လာကြချေပြီ။

အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းခဲ့လေပြီ။

မရွှေအိမ် စားဒဏ်ရာဖြင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ အသက်ထွက်သွားလေပြီ။ လူဆိုးနှစ်ယောက် လွတ်သွားသော်လည်း နှစ်ယောက်ကို ပိုင်းမိကြသည်။

“ရွှေအိမ်ကို ဆေးရုံကိုပို့၊ လူဆိုးတွေ ရဲစခန်းပို့လိုက်ကြဟေ့”

သတင်းထောက် ကိုရဲထွဋ် အစီအမံဖြင့် တရားဥပဒေ အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံဖို့ စတင်လိုက်သည်။

သို့သော်

မရွှေအိမ်ကတော့ အသက်ပြန်မလည်တော့ပါ။

မရွှေအိမ်အတွက် မဖဲဝါ ယူကြူးမရဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးနယ်မှာ ရေဆုံးရေဖျား ကလဲ့စားချေ၍မဖြစ်။ တရားဥပဒေအဆုံးအမကိုသာ နာခံရတော့မည်။ သားငယ်ငွေတိုးကို ထိန်တောမှာ ထား၍မဖြစ်တော့။ မင်းလှရှိ အရီးလေးဒေါ်မြတို့ ဒေါ်လှတို့ထံပို့ရန် ဦးထွန်းမြင့်နှင့် တိုင်ပင်ရပြီ။ မင်းလှတွင် အုန်းငှက်ပျောဆိုင် ပွဲရုံဖွင့်ပေးရမည်။ ဆရာလေး ကိုတင်အုန်းအကြံဉာဏ်ဖြင့် မြို့နယ်ပညာရေးမှူး အငြိမ်းစားအစ်ကိုကြီး ဦးတင်ထွန်းတို့ကို အကူအညီတောင်းရတော့မည်။

ငွေတိုးအတွက် စိတ်ချရအောင် ပြင်ဆင်ပေးပြီး

မဖဲဝါ ဟင်္သာတရူးယားအင်းကို ပြန်ရတော့မည်။

ရွှေအိမ်အတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့သော် သားတော် မောင်
လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီပေးရမည်။

“အမေဝါ သားကို မထားခဲ့ပါနဲ့。”

“သားကို မထားခဲ့ပါဘူး။ အမေအနားမှာရှိသလို စိတ်ချ
ရအောင် သားကို ကူညီပေးနေမှာပါ။ ခုတော့ အမေဝါ...အမေဝါ
နေရပ်ကို ပြန်ရတော့မယ်သားရယ်။ သားအတွက် စိတ်ချရပါပြီ။”

စီးပွားဖြစ်၍ လှူနိုင်ပါပြီ

“ငွေတိုး အုန်းငှက်ပျောဆိုင်”

မင်းလှမြို့ရေးကြီး အရှေ့ဘက်တွင် အရီးလှတို့ အရီးမြတို့
အိမ်နှင့်ခြံဝင်းရှိသည်။ ခြံထဲမှာ အုန်းငှက်ပျောဆိုင်ကို ဆရာလေး
ကိုတင်အုန်းမှ စီစဉ်ပေးသည်။ အုတ်ဖိုမှ ဆရာကြီး ဦးတင်ထွန်း
ကလည်း စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

“အေး...ငါ့သားက စီးပွားဖြစ်ရင် ဘုရားမှာလှူချင်တယ်လို့
ပြောနေတယ်။ အချိန်တော့ စောင့်ပါအုံးကွာ။ လောလောဆယ်
အုတ်ဖိုမှာ ဆရာကြီး ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားတည်ပြီးကာ စပဲရုံ
သေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဧရပ်တစ်ဆောင်လောက်လှူဖို့ လုပ်ကြ

ရအောင် နောက်မှ တဖြေးဖြေး ချဲ့ထွင်တာပေါ့ လူကလေးရယ်”
“ကောင်းလှပါပြီ ဆရာကြီး”

မိမဲ့ ဖမဲ့ လူလိမ္မာ ငွေတိုးကို လူချစ်လူခင်ပေါ့သည်။ သူ့စေတနာ
လုပ်ရပ်ကိုလိမ္မာတော့ သူ့ဆိုင်အောင်မြင်သည်။ အောင်မြင်သည်နှင့်
အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လုပ်နိုင်
သည်။

အမေနှင့် အဖေ အတွက်ကုသိုလ်ရနိုင်ပြီ။

မဖဲဝါအတွက်လည်း ရည်စူးကုသိုလ်ပြုလေပြီ။

အုတ်ဖိုမြို့ဦးစေတီဘေးတွင် ကြီးမားသော တရားနာစရာ
ဧရိယာတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးကောင်းလှသည်။ အုတ်ဖိုရွာထိပ်က
“ငွေတိုးဧရပ်”ဆိုလျှင် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း တရားရှာဖွေနိုင်ပြီ။

တစ်ချိန်က တံငါသည်ဘဝဖြင့် ကျွင်လည်ခဲ့သော

ပေတိုး၊ မရွှေအိမ်၊ ငွေတိုးတို့ ပိသားစုမှာ ယခုအခါ

တရားရိပ် တရားနာစခန်းဖြင့် ရည်မှန်းချက်ပြည့်လေပြီ။

တမလွန်မှ ပေတိုးနှင့် မရွှေအိမ် ကျေနပ်နိုင်ကြပါစေ။

အမေဝါ ခေါ် မဖဲဝါလည်း ရောက်ရာဘုံဘဝမှ သားငယ်
သားသောအလှူဖြင့် သာဓုခေါ်နိုင်လေပြီတည်း။

မဖဲဝါ ပြုစုပေးသော ဘဝတန်ဖိုးအရ
 ငွေတိုး ကုသိုလ်ရှင်ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။
 တကယ်တော့

မဖဲဝါသည် ဘဝလမ်းကြောင်းဖြောင့်အောင်
 ကူညီပေးလေ့ရှိသူပါကလား။

သေဆုံးသူ၏
ဝိညာဉ်မှတစ်ဆင့်

သေဆုံးသူ၏ ဝိညာဉ်မှတစ်ဆင့်

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ။

မီးဖိုဆောင်မှာရှိနေသော မြမြတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ သံပန်းတံခါးဖြစ်၍ အပြင်မှ ဧည့်သည်ကို မြင်နေရသည်။

“ဘယ်သူလဲ...ဘာကိစ္စလဲ”

“အမမြ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ဦးလေးခင်နဲ့ အတူ အိမ်ရှေ့ အုတ်ရေကန်နဲ့ ကြမ်းခင်း လာခင်းပေးတဲ့ အဖွဲ့က အောင်မြင်ပါ”

“အော်...မှတ်မိပြီ။ ရှင်တို့ လှိုင်သံလမ်းက အဖွဲ့မဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်တစ်ခြံကျော်မှာ အလုပ်ရှိလို့ပါ။ အိမ် ရှင်တွေ မရှိလို့ အမတို့အိမ်က သောက်ရေလာတောင်းတာပါ”

မြမြသည် ပိတ်ထားသောတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အောင်မြင့် လှမ်းပေးသော ရေသန့်ဘူးခွံကို လှမ်းယူပြီး

“ခဏစောင့်နော်...နောက်ဖေးမှာ ရေထည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အောင်မြင့်က တရိုတသေ အပြေပေး၍ အဝင်ဝတွင် ကျန်နေခဲ့ သည်။ မြမြက နောက်ဖေးဆောင်ဖက်သို့ လှမ်းဝင်သွားခိုက်တွင်

“ဦးလေးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မရှိကြဘူးလား”

“အဖေတို့ ပင်စင်သွားထုတ်ကြတယ်။ ကျွန်မပဲ အိမ်စောင့်နေ ရတာ”

“အော်...ဟုတ်လား”

အောင်မြင့်သည် အိမ်အခြေအနေကို သိလိုက်ရပြီ။ တစ် ကယ်တော့ အခြေအနေအကဲခတ်ရန် ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ သူ့ဆီသို့ ခွေးပုလေးတစ်ကောင် ဟောင်လျက် အနားကပ်လာသည်။

“ဂျက်ကီ...ငါပါကွ။ မမှတ်မိဘူးလား”

အနားရောက်လာသောခွေးကိုအောင်မြင့်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အရှိန်နှင့် ပြေးလာသော ဂျက်ကီ တွေခနဲဖြစ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးခဲ့သောလက အိမ်လို့ရောက်လာသော အလုပ်သမားနှစ် ဦးသိသွား

ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ထိုစဉ် ရေထည့်ယူလာသောမြမြ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ရေပူကို အောင်မြင်ဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ အကြံသမား အောင်မြင်က ရေပူကို လှမ်းမယူသေး။ သံပန်းတံခါး တစ်ချပ်ကို လက်အစုံဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“အမလေး.....ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

တံခါးဖြင့် တွန်းခံလိုက်ရ၍ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ရေသန့်ပူ လွတ်ကျသွားသည်။ အောင်မြင်က အကြံသမားပီပီ ပုံပျက်သွားသော မြမြကို ဝင်လုံးသည်။ မြမြက ရုန်းသည်။ အော်ဖို့ ကြိုးစားသတော့ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ထားသည်။

သခင် ဖရိုဖရဲပုံစံဖြစ်သွား၍ ခွေးကလေးဂျက်ကီက အသံကျယ် လောင်စွာဟောင့်လျက် အောင်မြင်ကိုဝင်လုံးသည်။ အောင်မြင်သည် ဂျက်ကီ၏ မေးရိုးသို့ ညှာခြေဖြင့် လှမ်းခတ်လိုက်သည်။ ဂျက်ကီ အသံထွက်ပြီး ခွေးကျသွားသည်။ အောင်မြင်သည် ခါးနောက်တွင် ထိုးထားသော စားမြှောင်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်ယူသည်။

ပါးစပ်ပိတ်ကာ ချုပ်ထားသော မြမြ၏ ရှင်းသန့်သော လည်တိုင် သို့ စားကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ မြမြသည် “အင့်”ခနဲ မြည်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ခွေးကျသွားသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဂျက်ကီက ကြမ်းပေါ်မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်နေသည်။ အသံက မထွက်နိုင်သေး။

အောင်မြင်သည် အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ အမြန် ဆုံးလှုပ်ရှားတော့သည်။ မြမြလည်တိုင်တွင် ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးကို ခြုတ်ယူလိုက်သည်။ အိမ်ခန်းထဲသို့ အမြန်ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းထဲရှိ မှန်တင်ခုံအံဆွဲတွေကို ဆွဲဖွင့်သည်။ သူ လိုချင်သော ရတနာထည့်ထားသည့် ယွန်းပူးကို တွေ့လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲမှ ပစ္စည်းတွေထုတ်ပြီး၊ ရတနာယွန်းဘူးကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်သည်။ သွေးစွန်းနေသော စားမြှောင်ကို သတင်း စာအဟောင်းတစ်စောင်ဖြင့်ပတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်းကို မျက်စေ့ကစားလိုက်တော့ အောက်စက်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ မီးကြိုးဖြုတ်၍ အောက်စက်ကိုပိုက်ပြီးထွက်လာသည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်”

ဂျက်ကီက လဲနေရာမှထလာပြီး သူ့သခင်မ မြမြအနားမှ ဖြတ်ကျော်လာသော အောင်မြင်ကို လှမ်းဟောင့်သည်။

အောင်မြင်က သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရတနာ သေတ္တာနှင့် အောက်စက်ကိုပိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှ လွတ်လွတ် ကျွတ် ကျွတ် ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အခြေအနေအကဲခတ်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဟု ထင်နေသည်။

လမ်းထိပ်မှ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ ရောက်ရှိပြီး လှိုင်သို့ ကား

တက်စီးလာခဲ့တော့သည်။ သည်နေ့ရဲ့ခဲ့သော ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို မှန်းဆ၍ ပျော်နေသည်။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို လွယ်ကူစွာ နုတ်ယူခဲ့သော အဖြစ်ကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။ လူ့သတ်မှုနှင့် ကေးရာ ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ပဲ ဝေးရာသို့ ရောက်မည်လား။

အမြင်ဝေးပေမယ့် ခရီးနီးစေသည်။ ရာဇဝတ်မှုအမှန် ပေါ်ထွက် မှုက မကြာမီတင်တော့မည်။ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ အောင်မြင်ရယ်။

ဝိညာဉ်ကူးပြောင်း ဖမ်းကြံစို့ တရားခံ

မကြာမီ အဖေနှင့်အမေတို့ ဘဏ်မှ ပြန်လာသောအခါ သမီး၏ သက်မဲ့ကိုယ်ကိုသာတွေ့ကြရသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် သက်ရှိ လှုပ်ရှားနိုင်သူဆို၍ ဂျက်ကီသာရှိသည်။ ဂျက်ကီကလည်း ခွေးသာဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေကို သိသည်။ သူ့သခင်မ လဲလျောင်းရာနေရာနှင့် အိမ်ရှေ့ကို ကူးပြောင်းပြေးလွှားနေသည်။ ဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေကို အသိပေးနေသလို ဖြစ်သည်။

မိဘဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့မှ ဆရာမင်းနေလအကူအညီဖြင့် ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားခြင်း၊ အလောင်းကို သယ်ယူခြင်းတို့ လုပ်ဆောင်ပေးကြသည်။ ဆရာမင်းနေလနှင့် အတူ သူ့အိမ်တွင်

ငှားနေသော ရဲအုပ်နိုင်ရာဇာဝင်း အကူအညီဖြင့် လုပ်ဆောင်ဖွယ် များကို သွက်လက်စွာ ပြုလုပ်ပေးသည်။

“ကဲ...လူသတ်ပြီး ပစ္စည်းယူသွားတာဆိုတော့ ဘယ်လို ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ဖိုးပါသွားတယ်ဆိုတာ တွက်ကြည့်ကြပါ”

“သမီးရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့ သူ့အခန်းထဲက အောက် စက်တစ်လုံးပါသွားတယ်”

“တရားခံမိဖိုက မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း စုံစမ်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလဲ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“လာသွားတဲ့လူက လူစိမ်းတော့မဟုတ်ဘူး။ ဂျက်ကီက အနားကပ်ခံဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူ့သိတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ထိုစဉ် ဂျက်ကီသည် အိမ်ရှေ့ရှိ ရေထည်ရန်လှင်ထားသော အုတ်ကန် အနားကို ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန် သွားနေသည်။

မင်းနေလ စဉ်းစားမိသည်။ သည်ရေကန်နဲ့ ပတ်သက်သူတွေ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို ပြနေသည်နှင့်တူသည်။

“အဘရေ...ဒီအုတ်ကန်က ပြီးခဲ့တဲ့လက လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီ ပန်းရံသမားတွေက ခွေးနဲ့ရင်းနှီးကြတယ်”

“ဒါကြောင့် ဂျက်ကီက အိမ်အဝင်ခံတာနေမှာပေါ့”

ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ လူဆိုးထိန်းတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး နိုင်ရာစာဝင်းထံ သတင်းလာပို့သည်။ ကားဂိတ်တွင် အောက်စက် ပိုက်ထားသော လူတစ်ယောက် (၄၈)ကားပေါ်သို့ တက်သွားကြောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပုံစံကိုပါ သတင်းလာပို့သည်။

“ဒါဆိုရင် ပန်းရံအဖွဲ့က လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ပါလာတာ အောင်မြင်ဖြစ်မယ်”

“သူနေတာ လှိုင်ဘက်က သီရိမြိုင်ရပ်ကွက်မှာ”

“သီရိမြိုင်ကို ဝင်တာကတော့ စန္ဒာမြိုင်ရုပ်ရှင်ရုံဘေးက သံလမ်းကနေ ဝင်သွားရမယ်။ ရုစားလမ်းကျော်ရင် သီရိမြိုင်ရောက်ပြီ”

“ကဲ...မင်းနေလ ကျုပ်တို့ သွားကြစို့၊ စခန်းကရဲလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂျက်ကီကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်”

ဆရာမင်းနေလသည် ဂျက်ကီကို လည်ပတ်ကြိုးတောင်း၍ ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေသည်။

“သမီး မြမြ နင့်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံသွားဖမ်းမလို့ နင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေး။ ဂျက်ကီကိုယ်ကို ဝင်ပူးပြီး လိုက်ပြပေးပါတော့ဟာ”

ကားတစ်စီးဖြင့် သူတို့ထွက်လာကြသည်။ ရှုပ်ထွေး ပွေ့လီနေသော ကားများကြားမှ မကြာမီ စန္ဒာမြိုင်ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ရောက်ခဲ့

ကြပြီ။ နိုင်ရာစာဝင်းမှ လမ်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာပြီး လမ်းထိပ်ရှိ မြတ်မိုးတတ်ပုံတိုက်ကို ဝင်ခဲ့သည်။

“ရဲမှူးကြီး တတ်ပုံလိုက်ရှိပေးရအုံးမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုမြတ်မိုးရယ်။ ခုမှ တရားခံသွားရှာရမှာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေစဉ် ကားပေါ်မှ ဂျက်ကီသည် ဆရာမင်းနေလ ပွေ့ပိုက်ထားရာမှ အော်ဟစ်ဆူညံနေတော့သည်။ နိုင်ရာစာဝင်း ကားပေါ်သို့ ဇာက်ပြီး သီရိမြိုင်ရပ်ကွက်ဆီသို့ ဆက်မောင်းလာကြသည်။ ရထားလမ်းခံနေသဖြင့် မယ်စီကုန်းထိပ်တွင် ကားရပ်ထားပြီး လူသုံးယောက် ခွေးတစ်ကောင် ရပ်ကွက်တွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ ပထမဆုံး ရပ်ကွက်ထိပ်မှ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ချိုးဝင်မည်ပြင်သည်။

“ဝုတ်.....ဝုတ်”

ဂျက်ကီမှ လမ်းထဲသို့ အဝင်မခံဘဲ ဆက်သွားရန် ဆိုသည်မှာ

“ကဲ...မင်းသီရင်လဲ ဆက်သွားရအောင်”

ဆရာမင်းနေလက ဂျက်ကီကို မြေပေါ်ချပြီး ကြိုးချင့်၍ သူ့နောက်က လိုက်လာသည်။ လမ်းကျဉ်းလေးဖြစ်၍ အိမ်ထဲထဲကို မြင်နေကြသည်။ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် နီနီဝင်ခေါ်ခေါ် မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမှ တေးသံများလွင့်လျက်လာသည်။

ဂျက်ကီသည် အသံလာရာအိမ်ပေါက်ဝမှ မခွာတော့။ သူ့ကြား နေကြ တေးသံဖြစ်သည်။ အောက်စက်ထဲတွင် ပါသွားသော နီနီခင်ဇော်၏ သီချင်းခွေမှ တေးသံဖြစ်ကြောင်း သတိရမိသည်။ ဝိညာဉ်မှ အသံပေးလေပြီထင် “ဂုတ်.....ဂုတ်”

ဂျက်ကီက အသံပြင်းစွာပေးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်သည်။ ကျန်သူများကလည်း အသံအနေအထားဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ လူငယ်တစ်ဦး ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် တီဗွီမှ သီချင်းကို အာရုံ စူးစိုက်နေသည်။ နိုင်ရာဇာဝင်းက ထုံးစံအတိုင်း လျှင်မြန်စွာ ထိုသူအနား ပြေးကပ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် အောင်မြင့် မင်းပြေးဖို့ မကျိုးစားနဲ့”

နိုင်ရာဇာဝင်းက လူဆိုးကိုချုပ်ထားစဉ် မင်းနေလနှင့် လူဆိုး ထိန်းတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေကြသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ရပ်ကြည့်နေသူများလည်း ရိုနေကြသည်။

“ဟေ့ ရဲဘော်.....အောင်မြင့်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၊ ကျန်တာ ပြီးမှ ဆက်စီစဉ်ရမှာပေါ့”

“အိမ်ရှေ့ကလူတွေ သက်သေလုပ်ဖို့ လူကြီးနှစ်ယောက် လောက်ခေါ်ခဲ့ကြပါ။ ဒီအိမ်က အောင်မြင့်က လူသတ်မှုကျူးလွန် ခဲ့လို့ပါ”

ဂျက်ကီသည် အောင်မြင့်ကို ခြေသလုံးဝင်ခဲနေသည်။ သူ့ သခင်ကို သတ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရနေပြီထင်။ လူဆိုးထိန်းက လက်ထိပ်ခတ်ပြီး တည်ငြိမ်နေသလောက်၊ ဂျက်ကီက အောင်မြင့်ကို ဝင်ဆွဲနေတော့သည်။

“ကဲ...တော်ပြီဂျက်ကီရေ...မြမြရေ နင့်ဝိညာဉ် ပြန်ဆုတ် လိုက်ပါတော့ ဂျက်ကီလည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ တို့တွေ ရဲစခန်းသွားပြီး တရားခံသွားပို့ရအုံးမယ်။ ဂျက်ကီ အေးအေးနေပါစေတော့”

ထူးဆန်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း.....

အိမ်ပေါ်တွင် တရားခံအောင်မြင့်အပေါ်တွင် အကြမ်း အရမ်း ဖြစ်နေသော ဂျက်ကီသည် ဆရာမင်းနေလရှေ့တွင် ဝပ်တွား၍ အနားယူနေသည်။ ဆရာမင်းနေလကတော့ အခြေအနေကို သိသည်။ တရားခံကို အမိဖမ်းပေးဖို့ သေဆုံးသူဝိညာဉ်ကို အမိန့်ပေးထိန်းချုပ်သည်။ မြမြ၏ဝိညာဉ် ဂျက်ကီကိုယ်ထဲတွင် ရောက်လာတော့ ဂျက်ကီက သူ့သခင်မစိတ်အစွဲဖြင့် ထင်တိုင်း ကျဲတော့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ အောက်စက်ထဲပါလာသော နီနီခင်ဇော် အခွေကို ဖွင့်နေသည်။ ဂျက်ကီပို၍ သတိပြုမိသည်။ ဤသို့ဖြင့် တရားခံကို ခြေရာခံမိလေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဂျက်ကီတော်၍မဟုတ် ဆရာမင်းနေလ အစီအမံဖြင့် သေဆုံးသူ၏ ဝိညာဉ်ကို တာဝန်ပေးစေခြင်းဖြင့် ဂျက်ကီ၏ အစွမ်းအစ တိုးတက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဂျက်ကီကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်မြင့်နေပြီလားမသိ။ ရင်ကျော၍ ခပ်ကြားကြား ရပ်ကွက်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ လူသတ်တရားခံ အောင်မြင်ကတော့ လက်ထိပ် တန်းလန်းဖြင့် သူ့ရပ်ကွက်မှ မျက်နှာအောက်၌ လျက် ကွက်ဟာခဲ တော့သည်။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ပြီ။ ငွေရပေါက်လွယ်တဲ့ လမ်းကို လျှောက်မိသည့်ဘဝ အုတ်တံတိုင်းလေးဖက်ကြားသို့ ဘဝကို နှိပ်စွန်းစေရတော့မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နိုင်ရာဇာဝင်းတို့ မင်းနေလတို့ မှာ ကျေနပ်နေကြသည်။ သေဆုံးသူ၏ ဝိညာဉ်ကိုတာဝန်ပေး၍ လူသတ်တရားခံ ရှာဖွေခိုင်းမှုအောင်မြင်ခဲ့ရပြီလေ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပြင်ပလောကမှ လိုက်မိသော အဖြစ်အပျက်မျိုး ပရလောကမှာ ရှိနေနိုင်သည်လေ။ *ခုတော့ ပရလောကသားမှ တရားခံရှာပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ကောင်းကျိုးလိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ
မင်းသီလ